Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
YVESE BOTA
přednesené dne 17. září 2015 [1]

Spojené věci C-659/13 a C-34/14

C & J Clark International Ltd (C-659/13)
proti
The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs
[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Spojené království)]
a
Puma SE (C-34/14)
proti
Hauptzollamt Nürnberg

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Finanzgericht München (Německo)]

„Řízení o předběžné otázce — Dumping — Platnost nařízení (ES) č. 1472/2006 — Dovoz některé obuvi se svrškem z usně pocházející z Číny a Vietnamu"

1. V rámci těchto věcí má Soudní dvůr rozhodnout, zda musí být nařízení Rady (ES) č. 1472/2006 ze dne 5. října 2006 o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu některé obuvi se svrškem z usně pocházející z Čínské lidové republiky a Vietnamu a o konečném výběru uloženého prozatímního cla [2] prohlášeno za neplatné zejména z toho důvodu, že Evropská komise nezkoumala žádosti výrobců-vývozců z Číny a Vietnamu o přiznání statusu podniku působícího v tržním hospodářství (dále jen „STH"). Soudní dvůr bude rovněž muset rozhodnout, jaké jsou důsledky takové neplatnosti.

I – **Právní rámec**

A – *Mezinárodní právo*

2. Dohoda o provádění článku VI Všeobecné dohody o clech a obchodu z roku 1994 (WTO-GATT) [3] je obsažena v příloze 1A k dohodě o založení Světové obchodní organizace (WTO) [4].

1 — Původní jazyk: francouzština.

2 — Úř. věst. L 275, s. 1, dále jen „sporné nařízení".

3 — Úř. věst. 1994, L 336, s. 103, dále jen „antidumpingová dohoda".

4 — Dohoda podepsaná v Marrákeši dne 15. dubna 1994 a schválená rozhodnutím Rady 94/800/ES ze dne 22. prosince 1994 o uzavření dohod jménem Evropského společenství s ohledem na oblasti, které jsou v jeho pravomoci, v rámci Uruguayského kola mnohostranných jednání (1986–1994), (Úř. věst. L 336, s. 1; Zvl. vyd. 11/21, s. 80).

3. Článek 6.10 antidumpingové dohody zní následovně:

„Jako pravidlo platí, že úřady určí jednotlivé dumpingové rozpětí pro každého známého dotyčného vývozce nebo výrobce výrobku, který je předmětem šetření. V případech, v nichž je počet zúčastněných vývozců, výrobců, dovozců nebo typů výrobků tak velký, že učinit takové určení je nemožné, mohou úřady omezit jejich přezkoumání buď na rozumný počet zúčastněných stran, nebo výrobků s použitím vzorků, které jsou statisticky odůvodněné na základě informací, které mají úřady k dispozici v době výběru, nebo je omezit na největší procento objemu vývozů z dotyčné země, které může být rozumně vyšetřeno.“

4. Podle článku 9.2 této dohody:

„Je-li na jakýkoli výrobek uloženo antidumpingové clo, bude toto antidumpingové clo, jehož výše bude v každém případě přiměřená, vybíráno na nediskriminační bázi z dovozů tohoto výrobku ze všech zdrojů, o nichž bylo zjištěno, že jsou dumpingové a působí újmu, kromě dovozů z těch zdrojů, od kterých byly přijaty cenové závazky podle podmínek této Dohody. Úřady oznámí dodavatele dotyčného výrobku. Pokud je však dotčeno několik dodavatelů ze stejné země a je neproveditelné uvádět je všechny, úřady mohou oznámit dotyčnou dodavatelskou zemi. Pokud je dotčeno několik dodavatelů z více než jedné země, úřady mohou oznámit buď všechny dotčené dodavatele, nebo není-li to proveditelné, všechny dotčené dodavatelské země.“

B – *Unijní právo*

1. Celní kodex

5. Článek 236 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství [5], stanoví:

„1. Dovozní nebo vývozní clo se vrátí, jestliže se zjistí, že v době, kdy bylo zaplaceno, nebyla jeho částka dlužná ze zákona nebo že byla zaúčtována v rozporu s čl. 220 odst. 2.

Dovozní nebo vývozní clo se promine, jestliže se zjistí, že v době, kdy bylo zaúčtováno, nebyla jeho částka dlužná ze zákona nebo že byla zaúčtována v rozporu s čl. 220 odst. 2.

Clo se nevrátí ani nepromine, jestliže skutečnosti, které vedly k zaplacení nebo k zaúčtování částky, která nebyla dlužná ze zákona, vyplývají z úmyslného jednání zúčastněné osoby.

2. Dovozní nebo vývozní clo se vrátí nebo promine na základě žádosti podané u příslušného celního úřadu ve lhůtě tří let ode dne, kdy byla částka cla dlužníkovi sdělena.

Tato lhůta se prodlouží, jestliže zúčastněná osoba prokáže, že nemohla podat žádost ve stanovené lhůtě z důvodu nepředvídatelných okolností nebo vyšší moci.

Celní orgány vrátí nebo prominou clo z úřední povinnosti, pokud samy v této lhůtě zjistí, že nastala některá ze skutečností uvedených v odst. 1 prvním a druhém pododstavci.“

5 — Úř. věst. L 302, s. 1; Zvl. vyd. 02/04, s. 307, dále jen „celní kodex“.

2. Základní nařízení

6. Účelem nařízení Rady (ES) č. 384/96 ze dne 22. prosince 1995 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství [6], je provádění antidumpingových pravidel obsažených v antidumpingové dohodě. Za tímto účelem definuje pravidla týkající se mimo jiné výpočtu dumpingového rozpětí, postupy pro zahájení a provádění šetření, zavádění prozatímních a konečných opatření, jakož i dobu trvání a přezkum antidumpingových opatření.

7. Článek 1 základního nařízení stanoví:

„1. Antidumpingové clo může být uloženo na každý dumpingový výrobek, jehož propuštění do volného oběhu ve Společenství působí újmu.

2. Výrobek je považován za dumpingový, jestliže je vývozní cena výrobku vyváženého do Společenství nižší, než je v běžném obchodním styku srovnatelná cena obdobného výrobku určeného pro spotřebu v zemi vývozu.

[...]“

8. Článek 2 tohoto nařízení stanoví následující:

„A. Běžná hodnota

1. Běžná hodnota se obvykle zakládá na cenách, které jsou zaplaceny nebo mají být zaplaceny nezávislým odběratelem v zemi vývozu v běžném obchodním styku.

Pokud však nejsou obdobné výrobky vývozcem v zemi vývozu vyráběny ani prodávány, může být běžná hodnota určena na základě cen jiných prodejců nebo výrobců.

Ceny mezi stranami, které jsou podle všeho ve spojení nebo mají vyrovnávací dohodu, nesmí být pokládány za ceny jako v běžném obchodním styku a nesmí být použity ke stanovení běžné hodnoty, pokud nebude stanoveno, že tímto vztahem nejsou ovlivněny.

V rámci šetření otázky, zda jsou dvě strany ve spojení, je možné použít výklad podle definice „osob ve spojení“ uvedené v článku 143 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení [...] č. 2913/92 [7].

2. Prodeje obdobných výrobků ke spotřebě na tuzemském trhu by měly být obvykle použity ke stanovení běžné hodnoty, pokud prodaná množství činí 5 % nebo více z prodaného množství daného výrobku ve Společenství.

Přípustný je však i nižší objem prodeje, pokud například ceny vyúčtované pro daný trh jsou považovány za reprezentativní.

3. Pokud obdobné výrobky v běžném obchodním styku nejsou prodány nebo jen v neuspokojivém množství nebo tyto prodeje nepřipouštějí z důvodu zvláštní situace na trhu přiměřené srovnání, měla by být určena běžná hodnota obdobného výrobku podle výrobních nákladů v zemi původu s připočtením přiměřené částky za prodejní, správní a režijní náklady a za zisky nebo podle cen

6 — Úř. věst. L 56, s. 1; Zvl. vyd. 11/10, s. 45. Nařízení bylo změněno nařízením Rady (ES) č. 2117/2005 ze dne 21. prosince 2005 (Úř. věst. L 340, s. 17, dále jen „základní nařízení“).

7 — Úř. věst. L 253, s. 1; Zvl. vyd. 02/06, s. 3.

platných při vývozu do vhodné třetí země v běžném obchodním styku, pokud jsou tyto ceny reprezentativní. Za zvláštní situaci na trhu daného výrobku ve smyslu předešlé věty lze mimo jiné považovat případy, kdy ceny jsou uměle nízké, kdy jde o významný výměnný obchod nebo kdy jde o nekomerční zpracovatelské dohody.

4. Prodeje obdobných výrobků na tuzemském trhu země vývozu nebo exportní prodeje třetí zemi za ceny, které se pohybují pod (pevnými a proměnnými) náklady za kus s připočtením prodejních, správních a režijních nákladů, mohou být pak z cenových důvodů považovány za neuskutečněné v běžném obchodním styku a nezohledňovány při určování běžné hodnoty, pokud se zjistí, že tyto prodeje se uskutečňují během delšího časového období ve značných množstvích objemu a za ceny, které neumožňují během přiměřeného časového období pokrýt veškeré náklady.

Pokud ceny, které se nacházejí v době prodeje pod náklady na jednotku, převyšují v šetřeném období vážené průměrné náklady na jednotku, budou se považovat za ceny, které během přiměřeného časového období umožňují krytí nákladů.

Delší časové období činí obvykle jeden rok a v žádném případě nesmí být kratší než šest měsíců a prodeje pod náklady na jednotku se považují za uskutečněné ve významných množstvích během takového časového období, pokud je zjištěno, že vážená průměrná prodejní cena je nižší než vážené průměrné náklady na jednotku nebo že prodeje pod náklady na jednotku činí minimálně 20 % prodejů zohledněných ke stanovení běžné hodnoty.

5. Náklady se obvykle vypočítají na základě záznamů vedených stranou, pokud tyto záznamy odpovídají obecně uznávaným zásadám účetnictví dané země a pokud je prokázáno, že tyto záznamy přiměřeně odrážejí náklady spojené s výrobou a prodejem daného výrobku. Pokud náklady spojené s výrobou a prodejem šetřeného výrobku nejsou přiměřeně odráženy v záznamech dané strany, upraví se nebo se stanoví na základě nákladů jiných výrobců nebo vývozců v téže zemi nebo, pokud takové informace nejsou k dispozici nebo je nelze použít, na jakémkoli jiném přijatelném základě včetně informací z jiných reprezentativních trhů.

Doklady předložené pro řádné rozdělení nákladů se zohlední, pokud se rozdělení nákladů provede tradičním způsobem. Při nedostatku vhodnější metody se upřednostní rozdělení nákladů na základě obratu. Jestliže se toto neuskutečnilo už při rozdělování nákladů podle tohoto pododstavce, provedou se přiměřené opravy pro neopakující se nákladové činitele, které se zanesou ve prospěch budoucí a/nebo současné výroby.

Pokud budou náklady během části období krytí nákladů ovlivněny zahájením provozu nového výrobního zařízení, které vyžaduje značné dodatečné investice, a nižšími sazbami vytížení kapacity, které vyplývají ze zahájení výroby do nebo během části období šetření, tak se vezmou za základ náklady ke konci zaváděcí fáze s přihlédnutím k výše uvedeným pravidlům rozdělování a v této výši se zahrnou pro dané období do vážených průměrných nákladů uvedených v odst. 4 pododstavci 2. Doba trvání zaváděcí fáze se určí se zřetelem k okolnostem daného výrobce nebo vývozce, nesmí však přesáhnout přiměřený počáteční podíl období na krytí nákladů. Pro opravu těchto nákladů během období šetření se zohlední údaje k zaváděcí fázi, které se vztahují na období šetření, pokud jsou předloženy před inspekcemi a do tří měsíců po zahájení šetření.

6. Částky pro prodejní, správní a režijní náklady, jakož i zisky, se stanoví na základě skutečných údajů, které vývozce nebo výrobce skutečně zaznamená při výrobě a prodeji obdobného výrobku v běžném obchodním styku. Není-li to možné, tak se částky stanoví na základě:

a) váženého průměru skutečných částek, které byly zjištěny pro jiné prošetřované vývozce nebo výrobce při výrobě a prodeji obdobného výrobku na tuzemském trhu země původu;

b) skutečných částek, které daný vývozce nebo výrobce skutečně zaznamená při výrobě a prodeji zboží stejné obecné skupiny zboží na tuzemském trhu země původu;

c) jakékoli jiné rozumné metody, pokud zisk takto zjištěný není vyšší než zisk, který dosahují ostatní vývozci nebo výrobci při prodejích výrobků stejné obecné kategorie na tuzemském trhu země původu.

7.

a) V případě dovozu ze zemí bez tržního hospodářství [...] se běžná hodnota určí na základě ceny nebo početně zjištěné hodnoty ve třetí zemi s tržním hospodářstvím nebo ceny, za niž se prodává výrobek z takové třetí země do jiných zemí včetně Společenství, nebo v případě, že to není možné, na jakémkoli jiném přiměřeném základě, včetně ceny skutečně zaplacené nebo kterou je třeba zaplatit za obdobné výrobky ve Společenství, která se v případě nutnosti náležitě opraví o přiměřené ziskové rozpětí.

[...]

b) V rámci antidumpingového šetření dovozů z Čínské lidové republiky, Vietnamu [...], se běžná hodnota určí podle odstavců 1 až 6, pokud se na základě řádně odůvodněných žádostí jednoho nebo více výrobců, na něž se vztahuje šetření, a v souladu s kritérii a postupy uvedenými v písmenu c) prokáže, že při výrobě nebo prodeji daného obdobného výrobku převažují pro tohoto výrobce nebo tyto výrobce podmínky tržního hospodářství. V opačném případě se použije písmeno a).

c) Žádost podle písmene b) musí být podána písemnou formu a musí být doložena dostačujícími důkazy o tom, že výrobce působí v podmínkách tržního hospodářství, tzn. jsou-li splněna následující kritéria:

— společnosti rozhodují o ceně, nákladech a o vstupech, včetně např. surovin, nákladů na technologie a pracovní síly, výroby, prodejů a investic na základě tržních signálů odrážejících nabídku a poptávku a bez zásadních zásahů státu v této záležitosti; přitom se musí náklady nejdůležitějších vstupů zakládat na tržní hodnotě,

— společnosti disponují jednoznačným a jasným účetnictvím prověřeným nezávislými auditory v souladu s mezinárodními účetními standardy a používaným ve všech oblastech,

— výrobní náklady a finanční situace společností nepodléhají podstatnému zkreslení způsobenému bývalým systémem netržního hospodářství, zejména pokud jde o odpisy aktiv, jiné odpisy, výměnný obchod a zaplacení započtením,

— společnosti podléhají právním předpisům o úpadku a o vlastnictví, které zaručují právní jistotu a stabilitu pro fungování společností, a

— převod směnných kursů se provádí podle tržních kursů.

Rozhodnutí o tom, zda výrobce odpovídá výše uvedeným kritériím, se přijme do tří měsíců od zahájení šetření po zvláštní konzultaci poradního výboru a poté, co výrobní odvětví Společenství dostanou možnost zaujmout stanovisko. Rozhodnutí zůstává v platnosti během celého řízení. [...]“

9. Článek 3 základního nařízení uvádí:

„1. Není-li stanoveno jinak, rozumí se pro účely tohoto nařízení výrazem ‚újma' podstatná újma výrobnímu odvětví Společenství, její hrozba nebo závažné zpoždění při zavádění některého výrobního odvětví Společenství a vykládá se podle tohoto článku.

2. Zjištění újmy je založeno na skutečných důkazech a zahrnuje objektivní přezkum jak a) objemu dumpingových dovozů a jejich účinku na ceny obdobných výrobků na trhu Společenství, tak b) následného vlivu těchto dovozů na výrobní odvětví Společenství.

[...]

7. Jiné známé činitele než dumpingové dovozy, které ve stejnou dobu působí újmu výrobnímu odvětví Společenství, se rovněž zkoumají, aby bylo zajištěno, že újma způsobená těmito jinými činiteli nebude přičítána podle odstavce 6 dumpingovým dovozům. V této souvislosti je možno vzít v úvahu následující činitele: objem a ceny dovozů, které nebyly prodávány za dumpingové ceny, snížení poptávky nebo změny struktury spotřeby, restriktivní obchodní praktiky výrobců ve třetích zemích a ve Společenství a hospodářskou soutěž mezi nimi, rozvoj technologie, vývozní výkonnost a produktivitu výrobního odvětví Společenství.

[...]"

10. Podle článku 5 tohoto nařízení, nadepsaného „Zahájení řízení":

„1. Aniž je dotčen odstavec 6, zahajuje se šetření ke zjištění existence, stupně a účinku údajného dumpingu na základě písemného podnětu podaného fyzickou nebo právnickou osobou nebo sdružením bez právní subjektivity, které jedná jménem výrobního odvětví Společenství.

[...]

4. Šetření podle odstavce 1 bude zahájeno pouze v případě, že bylo po prozkoumání, do jaké míry podnět podporují nebo odmítají výrobci obdobného výrobku ve Společenství, zjištěno, že podnět byl podán výrobním odvětvím Společenství nebo jeho jménem. Podnět je považován za podaný výrobním odvětvím Společenství nebo jeho jménem, jestliže je podporován výrobci ve Společenství, jejichž souhrnná výroba tvoří více než 50 % celkové výroby obdobného výrobku té části výrobců, kteří podnět výslovně podpořili nebo odmítli. Šetření se však nezahájí, jestliže výrobci Společenství, kteří podnět výslovně podpořili, představují méně než 25 % celkové výroby obdobného výrobku výrobním odvětvím Společenství.

[...]"

11. Článek 9 uvedeného článku stanoví následující:

„[...]

5. Antidumpingové clo se uloží vždy v přiměřené výši bez diskriminace na dovozy výrobků nezávisle na jejich původu, pokud byl zjištěn dumping a způsobení újmy, s výjimkou dovozů krytých závazky podle tohoto nařízení. V nařízení o uložení cla se clo stanoví pro každého dodavatele nebo, není-li to proveditelné, jakož i obecně v případech podle čl. 2 odst. 7, pro danou dodavatelskou zemi.V případě použití čl. 2 odst. 7 písm. a) se však stanoví individuální clo pro vývozce, kteří prokáží na základě řádně odůvodněných žádostí, že

a) v případě plného nebo částečného zahraničního vlastnictví daných podniků nebo společných podniků (joint ventures) mohou svobodně repatriovat základní kapitál a zisky;

b) vývozní ceny a množství a prodejní a dodací podmínky byly svobodně určeny;

c) většinu akcií vlastní soukromé osoby a státní úředníci zasedající ve správní radě nebo zastávají klíčové řídící funkce jsou buď v menšině, nebo společnost je dostatečně nezávislá na státní intervenci;

d) převod směnných kursů se provádí podle tržních kursů; a

e) státní intervence není takového rozsahu, aby umožňovala obcházení individuálních antidumpingových opatření.

6. Pokud Komise omezí své šetření podle článku 17, nesmí být antidumpingové clo uložené na dovoz od vývozců nebo výrobců, kteří se přihlásili podle článku 17, ale kteří nebyli zahrnuti do šetření, vyšší než vážené průměrné rozpětí dumpingu, které bylo zjištěno u stran tvořících vzorek. Pro účely tohoto odstavce nepřihlíží Komise k rozpětím, která jsou nulová nebo zanedbatelná nebo jejichž výše byla zjištěna postupem podle článku 18. Na dovoz vývozců nebo výrobců, kterým bylo postupem podle článku 17 uděleno individuální zacházení[8], se uloží individuální clo.“

12. Článek 11 odst. 8 první a druhý pododstavec základního nařízení stanoví:

„Aniž je dotčen odstavec 2, může dovozce požádat o vrácení vybraného cla, pokud se prokáže, že dumpingové rozpětí, na jehož základě bylo clo zaplaceno, bylo odstraněno nebo sníženo natolik, že je nižší než platné clo.

Žádost o vrácení zaplaceného antidumpingového cla podává dovozce Komisi. Žádost se podává prostřednictvím členského státu, na jehož území byly výrobky propuštěny do volného oběhu, ve lhůtě šesti měsíců ode dne, kdy příslušný orgán řádně vyměřil částku uloženého konečného cla, nebo ode dne, kdy příslušný orgán rozhodl o konečném vybrání částek zajištěných v podobě prozatímního cla. Členské státy předají žádost neprodleně Komisi.“

13. Konečně podle článku 17 tohoto nařízení, týkajícího se výběru vzorku:

„1. V případech, kdy je počet žadatelů, vývozců nebo dovozců, typů výrobků nebo obchodních operací příliš velký, může být šetření omezeno na přiměřený počet stran, výrobků nebo obchodních operací, který se vybere jako statisticky reprezentativní vzorek na základě informací dostupných v době výběru, nebo největší reprezentativní objem výroby, prodeje nebo vývozu, který může být ve stanovené lhůtě přiměřeně přezkoumán.

[...]

3. Je-li šetření omezeno v souladu s tímto článkem, vypočítá se nicméně individuální dumpingové rozpětí pro každého vývozce nebo výrobce, který nebyl původně vybrán a který předloží nezbytné informace ve lhůtě stanovené tímto nařízením, pokud není počet vývozců nebo výrobců tak vysoký, že by individuální zjišťování znamenalo příliš velké zatížení a bránilo by včasnému ukončení šetření.

[...]“

8 — Dále jen „IZ“.

3. Sporné nařízení

14. Na základě šetření zahájeného dne 7. července 2005 přijala Komise dne 23. března 2006 nařízení (ES) č. 553/2006, kterým se ukládá prozatímní antidumpingové clo z dovozu některé obuvi se svrškem z usně pocházející z Čínské lidové republiky a Vietnamu [9].

15. Rada Evropské unie přijala sporné nařízení dne 5. října 2006. Toto nařízení ukládá konečné antidumpingové clo z dovozu obuvi se svrškem z usně pocházející z Číny a Vietnamu. Komise uplatnila postup stanovený v čl. 2 odst. 7 základního nařízení a v souladu s článkem 17 téhož nařízení použila pro účely stanovení antidumpingového cla metodu výběru vzorku a vybrala vzorek čínských a vietnamských výrobců-vývozců (dále jen „vzorek“).

16. Podle čl. 1 odst. 3 sporného nařízení bylo antidumpingové clo stanoveno pro všechny společnosti usazené v Číně s výjimkou společnosti Golden Step Industrial Co. Ltd (dále jen „Golden Step“) ve výši 16,5 %, a pro všechny společnosti usazené ve Vietnamu ve výši 10 %. Společnosti Golden Step, které byl přiznán STH ve smyslu čl. 2 odst. 7 písm. b) základního nařízení, bylo toto clo vyměřeno ve výši 9,7 %.

17. Článek 3 sporného nařízení stanovil použití tohoto cla na dobu dvou let. Přijetím prováděcího nařízení (EU) č. 1294/2009 [10] Rada následně prodloužila platnost antidumpingových cel zavedených sporným nařízením o patnáct měsíců, tedy do konce března 2011.

II – **Skutkové okolnosti sporů v původních řízeních**

18. Společnosti Brosmann Footwear (HK) Ltd, Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd a Risen Footwear (HK) Co., Ltd (dále jen společně „Brosmann a další“) podaly kasační opravný prostředek proti rozsudku Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada (T-401/06, EU:T:2010:67), kterým Tribunál Evropské unie zamítl jejich žalobu, jíž se domáhaly částečného zrušení sporného nařízení. Společnost Zhejiang Aokang Shoes Co., Ltd (dále jen „Zhejiang Aokang“) podala k Soudnímu dvoru rovněž kasační opravný prostředek proti rozsudku Zhejiang Aokang Shoes v. Rada (T-407/06 a T-408/06, EU:T:2010:68), kterým Tribunál zamítl její žalobu, jíž se domáhala částečného zrušení téhož nařízení. Společnost Brosmann a další, jakož i společnost Zhejiang Aokang se v podstatě domáhaly toho, aby Soudní dvůr zrušil tyto rozsudky i sporné nařízení v rozsahu, v němž se jich týkalo.

19. Soudní dvůr vyhověl jejich návrhu a zrušil uvedené rozsudky i sporné nařízení v rozsahu, v němž se týkalo společnosti Brosmann a dalších [11], jakož i společnosti Zhejiang Aokang [12].

20. V uvedených rozsudcích Soudní dvůr zejména rozhodl, že třebaže Komise zvolila metodu výběru vzorku, „povinnost Komise rozhodnout o žádosti hospodářského subjektu o přiznání STH výslovně vyplývá z čl. 2 odst. 7 písm. b) základního nařízení. Toto ustanovení totiž stanoví povinnost určit běžnou hodnotu podle odstavců 1 až 6 téhož článku, pokud se prokáže na základě řádně

9 — Úř. věst. L 98, s. 3, dále jen „prozatímní nařízení“.

10 — Prováděcí nařízení Rady ze dne 22. prosince 2009 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některé obuvi se svrškem z usně pocházející z Vietnamu a Čínské lidové republiky rozšířeného na dovoz některé obuvi se svrškem z usně zasílané ze zvláštní administrativní oblasti ČLR Macao bez ohledu na to, zda je u něj deklarován původ ze zvláštní administrativní oblasti ČLR Macao, na základě přezkumu před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 384/96 (Úř. věst. L 352, s. 1, dále jen „rozšiřující nařízení“).

11 — Viz rozsudek Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada (C-249/10 P, EU:C:2012:53).

12 — Viz rozsudek Zhejiang Aokang Shoes v. Rada (C-247/10 P, EU:C:2012:710).

odůvodněných žádostí jednoho nebo více výrobců, že v případě těchto výrobců převažují podmínky tržního hospodářství. Taková povinnost týkající se uznání hospodářských podmínek, ve kterých působí jednotlivé společnosti, pokud jde o výrobu nebo prodej daného obdobného výrobku, není podmíněna způsobem, jakým se vypočítá dumpingové rozpětí“ [13].

A – *Věc C-659/13*

21. V období od 1. května 2007 do 31. srpna 2010 dovážela společnost C & J Clark International Ltd (dále jen „C & J Clark“) z Číny a Vietnamu obuv z usně. Z tohoto dovozu bylo uloženo v souladu s ustanoveními sporného nařízení antidumpingové clo.

22. Dne 30. června 2010 podala společnost C & J Clark podle článku 236 celního kodexu předběžnou žádost o vrácení částky antidumpingového cla ve výši 42 592 829,52 libry šterlinků (GBP) zaplaceného za tyto dovozy. Tato žádost byla odůvodněna skutečností, že věci, v nichž byly vydány rozsudky Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada (C-249/10 P, EU:C:2012:53), jakož i Zhejiang Aokang Shoes v. Rada (C-247/10 P, EU:C:2012:710), byly v daném období projednávány Soudním dvorem, a že kdyby tyto žaloby byly úspěšné, měla by společnost C & J Clark nárok na vrácení zaplaceného antidumpingového cla.

23. Po vyhlášení rozsudků v těchto věcech společnost C & J Clark znovu požádala o vrácení zaplaceného antidumpingového cla, přičemž měla za to, že tyto rozsudky se použijí i na její dodavatele. Dne 13. března 2013 Commissioners for Her Majesty's Revenue & Custom zamítli tuto žádost z důvodu, že žádné zboží dovezené společností C & J Clark nepochází od vývozců/výrobců uvedených v těchto rozsudcích.

24. Dne 11. dubna 2013 podala společnost C & J Clark proti tomuto rozhodnutí žalobu u First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Spojené království), kterou napadla platnost sporného nařízení.

B – *Věc C-34/14*

25. Společnost Puma SE (dále jen „Puma“) dovážela do Evropské unie v letech 2006 až 2011 obuv se svrškem z usně pocházející z Číny a Vietnamu. Podle ustanovení sporného nařízení zaplatila za tyto dovozy antidumpingové clo v celkové výši 5 059 386,70 eura. Jejími dodavateli byly čínské a vietnamské podniky a s nimi spojené podniky.

26. Někteří z těchto dodavatelů byli zařazeni do vzorku v rámci šetření a byli podrobeni kontrolám na místě. Jiní dodavatelé společnosti Puma, kteří byli připraveni spolupracovat, nebyli v tomto vzorku zohledněni.

27. Dne 21. prosince 2011 a dne 20. ledna 2012 požádala společnost Puma u Hauptzollamt Nürnberg (hlavní celní úřad v Norimberku) o vrácení antidumpingového cla zaplaceného v období od 7. dubna 2006 do 1. dubna 2011 v celkové výši 5 100 983,90 eura na základě článku 236 celního kodexu. Společnost Puma zároveň požádala o prodloužení lhůty k vrácení dovozního cla za celé dotčené období, tedy zpětně od 7. dubna 2006.

28. Rozhodnutím ze dne 5. července 2012 zamítl Hauptzollamt Nürnberg žádost společnosti Puma s odůvodněním, že sporné nařízení bylo Soudním dvorem zrušeno pouze ve vztahu k určitým výrobcům, z nichž žádný není dodavatelem společnosti Puma.

13 — Viz rozsudek Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada (C-249/10 P, EU:C:2012:53, bod 38). Viz rovněž rozsudek Zhejiang Aokang Shoes v. Rada (C-247/10 P, EU:C:2012:710, body 28 až 30).

29. Společnost Puma podala proti tomuto rozhodnutí dne 18. července 2012 námitku a při této příležitosti pozměnila částku požadované náhrady, která nyní činila 5 059 386,70 eura. Tato námitka byla zamítnuta Hauptzollamt Nürnberg rozhodnutím ze dne 13. listopadu 2012.

30. Společnost Puma tedy proti posledně uvedenému rozhodnutí podala žalobu k Finanzgericht München (Německo).

III – **Předběžné otázky**

31. First-tier Tribunal (Tax Chamber) a Finanzgericht München mají pochybnosti stran platnosti sporného nařízení. Rozhodly se tudíž přerušit řízení a předložit Soudnímu dvoru předběžné otázky.

A – *Věc C-659/13*

32. First-tier Tribunal (Tax Chamber) položil Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Je sporné nařízení Rady neplatné v rozsahu, v němž odporuje čl. 2 odst. 7 písm. b) a čl. 9 odst. 5 základního nařízení, protože se Komise nevyslovila k žádosti o STH a o IZ, o něž žádali vyvážející výrobci z Číny a Vietnamu, kteří nebyli zařazeni do vzorku podle článku 17 základního nařízení?

2) Je sporné nařízení neplatné v rozsahu, v němž odporuje čl. 2 odst. 7 písm. c) základního nařízení, protože Komise nerozhodla do tří měsíců od zahájení přezkumu žádostí o STH předložených vyvážejícími výrobci z Číny a Vietnamu, kteří nebyli zařazeni do vzorku podle článku 17 základního nařízení?

3) Je sporné nařízení neplatné v rozsahu, v němž odporuje čl. 2 odst. 7 písm. c) základního nařízení, protože Komise nerozhodla do tří měsíců od zahájení šetření o žádostech o STH předložených vyvážejícími výrobci z Číny a Vietnamu, kteří byli zařazeni do vzorku podle článku 17 základního nařízení?

4) Je sporné nařízení neplatné v rozsahu, v němž odporuje článku 3, čl. 4 odst. 1, čl. 5 odst. 4 a článku 17 základního nařízení, protože s Komisí nespolupracoval dostatečný počet výrobců výrobního odvětví Společenství k tomu, aby bylo Komisi umožněno správně posoudit újmu, a v důsledku toho příčinnou souvislost?

5) Je sporné nařízení neplatné v rozsahu, v němž odporuje čl. 3 odst. 2 základního nařízení a článku 253 ES, protože z důkazů ve vyšetřovacím spise vyplývá, že újma výrobního odvětví Společenství byla stanovena na základě věcně chybných údajů, a jestliže sporné nařízení neposkytuje žádné vysvětlení, proč nebylo k těmto důkazům přihlédnuto?

6) Je sporné nařízení neplatné v rozsahu, v němž odporuje čl. 3 odst. 7 základního nařízení, protože účinky jiných činitelů, o kterých je známo, že způsobují újmu, nebyly správně odděleny a odlišeny od účinků údajně dumpingových dovozů?

7) V jakém rozsahu se mohou soudy členských států dovolávat výkladu sporného nařízení provedeného Soudním dvorem ve věcech C-249/10 P, Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada (C-249/10 P, EU:C:2012:53), jakož i Zhejiang Aokang Shoes v. Rada (C-247/10 P, EU:C:2012:710), za účelem rozhodnutí, že clo nebylo dlužné ze zákona ve smyslu článku 236 celního kodexu u společností, které stejně jako žalobkyně ve věcech, v nichž byly vydány tyto rozsudky, nebyly zařazeny do vzorku, ale jejichž žádosti o STH a IZ nebyly přezkoumány?“

B – *Věc C-34/14*

33. Finanzgericht München předkládá Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Jsou sporné nařízení a rozšiřující nařízení jako celek platná, pokud nebyla zrušena na základě rozsudků Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada (C-249/10 P, EU:C:2012:53), jakož i Zhejiang Aokang Shoes v. Rada (C-247/10 P, EU:C:2012:710)?

2) Pro případ, že na první otázku je nutno odpovědět záporně, ale uvedená nařízení nebudou zrušena jako celek:

a) Vzhledem ke kterým vývozcům a výrobcům z Čínské lidové republiky a Vietnamu, od kterých společnost Puma odebírala v letech 2006 až 2011 zboží, jsou sporné nařízení a rozšiřující nařízení zrušena?

b) Představuje úplné nebo částečné zrušení uvedených nařízení nepředvídatelnou okolnost nebo vyšší moc ve smyslu článku 236 odst. 2 druhý pododstavec celního kodexu?“

IV – **Moje analýza**

A – *K přípustnosti námitky protiprávnosti sporného a rozšiřujícího nařízení*

34. Rada a Komise mají za to, že žalobkyně v původním řízení nejsou oprávněny vznést před předkládajícími soudy vůči spornému nařízení námitku protiprávnosti. Zaprvé měla společnost Puma možnost podat žalobu na neplatnost tohoto nařízení k unijnímu soudu. Komise však připomíná judikaturu TWD Textilwerke Deggendorf [14], na základě které nemůže jednotlivec účelně zpochybnit před vnitrostátním soudem prostřednictvím námitky legalitu unijního aktu, pokud mohl tento akt napadnout přímo žalobou na neplatnost a pokud nechal uplynout závaznou lhůtu stanovenou v tomto ohledu [15].

35. Zadruhé mají Rada a Komise za to, že žalobkyně v původním řízení měly rovněž možnost podat žalobu na základě čl. 11 odst. 8 základního nařízení, který stanoví, že dovozce může požádat o vrácení vybraného cla, pokud se prokáže, že dumpingové rozpětí, na jejichž základě bylo clo zaplaceno, bylo odstraněno nebo sníženo natolik, že je nižší než platné clo. Podle těchto orgánů tak žalobkyně v původním řízení nemohou obcházet požadavky a lhůty uvedené v tomto ustanovení návrhem na určení neplatnosti podaným k vnitrostátnímu soudu. Je tudíž třeba rozšířit judikaturu TWD Textilwerke Deggendorf [16] i na tuto situaci.

36. Zatřetí mají Rada a Komise za to, že takoví dovozci, jako jsou společnosti C & J Clark a Puma, se nemohou dovolávat údajného porušení práva na přezkum žádosti o STH nebo IZ pro účely určení neplatnosti sporného nařízení a rozšiřujícího nařízení. Podle těchto orgánů je toto právo subjektivním právem přiznaným pouze výrobcům-vývozcům, kteří podali takovou žádost.

14 — C-188/92, EU:C:1994:90.

15 — Body 17 a 18.

16 — C-188/92, EU:C:1994:90.

37. Úvodem připomínám, že podle ustálené judikatury možnost jednotlivce namítat před soudem, který se věcí zabývá, neplatnost ustanovení obsažených v unijních aktech, předpokládá, že tento účastník řízení neměl právo podat proti těmto ustanovením přímou žalobu na základě článku 263 SFEU. Z téže judikatury však vyplývá, že taková přímá žaloba musí být bez jakékoli pochybnosti přípustná [17].

38. Pokud jde konkrétně o nařízení, kterými se zavádějí antidumpingová cla, Soudní dvůr rozhodl, že se tato nařízení – ačkoliv mají ze své povahy a působnosti normativní charakter – mohou bezprostředně a osobně dotýkat výrobců a vývozců dotčeného výrobku, kterým jsou přičítány dumpingové praktiky, jelikož použili údaje pocházející z jejich obchodní činnosti. Obecně tomu tak je v případě výrobních a vývozních podniků, které mohou prokázat, že byly identifikovány v aktech Rady a Komise nebo byly dotčeny přípravnými šetřeními. Stejně tomu je v případě těch dovozců dotyčného výrobku, jejichž ceny dalších prodejů byly vzaty v úvahu pro výpočet vývozních cen, a kteří jsou v důsledku toho dotčeni závěry ohledně existence dumpingové praktiky [18]. Soudní dvůr rovněž rozhodl, že dovozci ve spojení s vývozci ze třetích zemí, jejichž výrobky jsou zatíženy antidumpingovým clem, mohou napadnout nařízení zavádějící uvedená cla, a to zejména v případě, kdy byla vývozní cena vypočtena na základě cen dalšího prodeje na trhu Společenství uplatňovaných těmito dovozci, a v případě, kdy bylo vlastní antidumpingové clo vypočteno na základě těchto cen dalšího prodeje [19].

39. Ve věcech v původním řízení Komise tvrdí, že společnost Puma jakožto „original equipment manufacturer“ [20] podle judikatury Soudního dvora není oprávněna vznést námitku protiprávnosti. Na jednání Komise zastávala stanovisko, že totéž platí i pro společnost C & J Clark.

40. Je pravda, že Soudní dvůr v rozsudcích Nashua Corporation a další v. Komise a Rada [21], jakož i [22], aniž kvalifikoval žalobkyně jako dovozce nebo vývozce, přihlédl ke zvláštním obchodním vztahům mezi nimi, které uznal jako OEM, a k výrobcům, na které se vztahují antidumpingová opatření. Soudní dvůr tak konstatoval, že s ohledem na tyto vztahy byli tito OEM dotčeni zjištěními týkajícími se existence inkriminovaných dumpingových praktik, a že tudíž byli bezprostředně a osobně dotčeni ustanoveními dotčených nařízení týkajícími se dumpingových praktik výrobců [23], takže měli právo podat proti těmto nařízením žalobu na neplatnost.

41. Soudní dvůr přesněji poznamenal, že při stanovení běžné hodnoty byla stanovena nižší hodnota zisku výrobců-vývozců při zohlednění zvláštností obchodních vztahů mezi nimi a OEM, což vedlo k jinému dumpingovému rozpětí, než je rozpětí, stanovené pro prodej dotčených výrobků pod vlastní značkou vývozce. Při stanovování antidumpingového cla byla tedy zohledněna všechna dumpingová rozpětí. Soudní dvůr rovněž poznamenal, že dotyčné hospodářské subjekty, k nimž náleželi OEM, byly identifikovány orgány Unie [24]. V důsledku toho nebylo pochyb o tom, že tito OEM byli dotčeni šetřením a že byli jmenovitě uvedeni v dotčených nařízeních.

42. V projednávaných věcech tomu tak není.

17 — Rozsudek Valimar (C-374/12, EU:C:2014:2231, body 28 a 29, jakož i citovaná judikatura). Viz rovněž rozsudek TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, bod 18).

18 — Rozsudek Valimar (C-374/12, EU:C:2014:2231, body 30 a 31, jakož i citovaná judikatura).

19 — Tamtéž (bod 32 a citovaná judikatura).

20 — Dále jen „OEM“. OEM byl Soudním dvorem definován jako dodavatel, který uvádí na trh pod vlastní značkou výrobky vyrobené jinými podniky (viz rozsudek Nashua Corporation a další v. Komise a Rada, C-133/87 a C-150/87, EU:C:1990:115, bod 3).

21 — C-133/87 a C-150/87, EU:C:1990:115.

22 — Gestetner Holdings v. Rada a KomiseC-156/87, EU:C:1990:116.

23 — Rozsudky Nashua Corporation a další v. Komise a Rada (C-133/87 a C-150/87, EU:C:1990:115, body 16 až 20), jakož i Gestetner Holdings v. Rada a Komise (C-156/87, EU:C:1990:116, body 19 až 23).

24 — Tamtéž.

43. V projednávaném případě nevyplývá ze sporného nařízení, z rozšiřujícího nařízení ani z písemností ve spisu, že dumpingové rozpětí bylo stanoveno na základě informací a hospodářských údajů poskytnutých společnostmi C & J Clark a Puma. Pro účely prokázání, že žalobkyně v původním řízení mohly proti těmto nařízením podat žalobu na neplatnost, odkazuje Komise na body 119 a 120 odůvodnění prozatímního nařízení, jakož i na body 132 až 135 odůvodnění sporného nařízení.

44. Body 119 a 120 odůvodnění prozatímního nařízení pouze uvádějí, že některé zúčastněné strany tvrdily, že volba srovnatelného státu pro účely stanovení běžné hodnoty, tedy Brazilské federativní republiky, není nejvhodnější, neboť někteří čínští a vietnamští výrobci-vývozci nenesou některé náklady, jako například náklady na výzkum a vývoj, které tudíž nese zákazník, kdežto v Brazílii tyto náklady nesou výrobci. Tyto zúčastněné strany zpochybnily volbu tohoto státu, neboť ve skutečnosti neexistují žádní OEM, což představuje rozdíl ve struktuře výrobních nákladů mezi státy dotčenými antidumpingovými opatřeními a Brazilskou federativní republikou. Bod 120 odůvodnění prozatímního nařízení pak pouze uvádí, že tento rozdíl neodůvodňuje zamítnutí volby Brazilské federativní republiky jako vhodného srovnatelného státu, protože při stanovení běžné hodnoty lze použít ohledně těchto nákladů úpravy.

45. Pokud jde o body 132 až 135 odůvodnění sporného nařízení, konstatuji, že jejich účelem je odůvodnit použití opravy běžné hodnoty za účelem zohlednění nákladů na výzkum a vývoj, které jsou ve státech dotčených antidumpingovými opatřeními a ve srovnatelném státě rozdílné.

46. Je tudíž třeba konstatovat, že z těchto bodů odůvodnění nevyplývá nic, co by potvrzovalo, že společnosti C & J Clark a Puma poskytly informace a ekonomické údaje, které umožnily výpočet dumpingového rozpětí, a tudíž možnost individualizovat je ve vztahu ke všem ostatním hospodářským subjektům.

47. Dále je důležité zmínit usnesení FESI v. Rada [25], které bylo vydáno na základě žaloby na neplatnost podané Fédération européenne de l'industrie du sport (FESI), jejímž členem je společnost Puma, proti rozšiřujícímu nařízení. FESI tvrdila, že je spolu se svými členy osobně dotčena s ohledem na judikaturu Nashua Corporation a další v. Komise a Rada (C-133/87 a C-150/87, EU:C:1990:115), jakož i Gestetner Holdings v. Rada a Komise (C-156/87, EU:C:1990:116). Tribunál nicméně rozhodl, že FESI nebyla osobně dotčena tím, že její členové poskytli informace a údaje během období šetření [26], po jehož uplynutí bylo přijato rozšiřující nařízení.

48. Tribunál v bodě 49 usnesení FESI v. Rada (T-134/10, EU:T:2014:143) upřesnil, že „z [tohoto nařízení] vyplývá, že orgány Unie posoudily za účelem prognózy dopadu ukončení antidumpingových opatření několik komplexních hospodářských otázek. V důsledku toho tvoří oprava dovozní ceny pro výpočet rozpětí cenového podbízení pro účely zohlednění nákladů dovozců na design, výzkum a rozvoj pouze jeden z prvků umožňujících dospět k závěru ohledně újmy, a nemůže v žádném případě individualizovat dodavatele těchto informací a údajů stejným způsobem, jakým byly individualizovány hospodářské subjekty ve věcech, v nichž byly vydány rozsudky [Nashua Corporation a další v. Komise a Rada (C-133/87 a C-150/87, EU:C:1990:115), jakož i Gestetner Holdings v. Rada a Komise (C-156/87, EU:C:1990:116)]".

49. Kromě toho Tribunál v bodě 51 uvedeného usnesení vysvětlil, že „nebylo prokázáno, že orgány Unie založily výpočet dumpingového rozpětí na informacích a údajích poskytnutých členy žalobkyně. Z bodu 122 odůvodnění [rozšiřujícího nařízení] a z bodů 133 a 135 odůvodnění [sporného nařízení] vyplývá, že byly zohledněny náklady na design, výzkum a vývoj nesené brazilskými výrobci za účelem úpravy podle rozdílů mezi těmito náklady a náklady na výzkum a vývoj nesenými vietnamskými

25 — T-134/10, EU:T:2014:143.

26 — Bod 54 tohoto usnesení.

a čínskými výrobci. Z bodu 135 [sporného nařízení] vyplývá, že tato úprava zohledňuje možné rozdíly mezi prodeji ve prospěch OEM a prodeji pod vlastní značkou, což však neznamená, že údaje předložené členy žalobkyně byly využity k provedení úpravy běžné hodnoty tak, aby byli individualizováni vůči jiným hospodářským subjektům“.

50. Vzhledem k těmto skutečnostem zastávám stanovisko, že společnosti C & J Clark a Puma s největší pravděpodobností nejsou osobně dotčeny sporným nařízením a rozšiřujícím nařízením, a že tudíž nemohly proti těmto nařízením podat žalobu na neplatnost podle článku 263 SFEU. Přinejmenším existuje závažná pochybnost týkající se přípustnosti takové žaloby. Připomínám však, že možnost jednotlivce namítat před soudem, který se věcí zabývá, neplatnost ustanovení obsažených v unijních aktech předpokládá, že tento účastník řízení neměl právo podat proti těmto ustanovením přímou žalobu na základě článku 263 SFEU [27].

51. Vzhledem k obtížnému prokazování, zda společnosti C & J Clark a Puma měly možnost podat žalobu na neplatnost proti spornému nařízení a rozšiřujícímu nařízení, se domnívám, že požadavek účinné soudní ochrany vyžaduje prohlásit námitku protiprávnosti, kterou vznesly před předkládajícími soudy proti těmto nařízením, za přípustnou.

52. Pokud jde dále o argument Rady a Komise, že vzhledem k tomu, že společnosti C & J Clark a Puma měly možnost podat žalobu na základě čl. 11 odst. 8 základního nařízení, nemohou obcházet návrhem na určení neplatnosti podaným před vnitrostátním soudem požadavky a lhůty stanovené tímto ustanovením, mám za to, že takový argument musí být odmítnut.

53. Připomínám totiž, že uvedené ustanovení stanoví, že dovozce může požádat o vrácení vybraného cla, pokud se prokáže, že dumpingové rozpětí, na jehož základě bylo clo zaplaceno, bylo odstraněno nebo sníženo natolik, že je nižší než platné clo. Tato žaloba se týká případů, v nichž se změnilo chování dotčených výrobců-vývozců potud, že došlo buď ke změně dumpingového rozpětí na základě změny běžné hodnoty (snížení rozpětí), nebo k odstranění dumpingové praktiky (odstranění rozpětí). V těchto konkrétních případech nezpochybňují dovozci legalitu uloženého antidumpingového cla, ale uplatňují změnu situace, která má přímý vliv na původně stanovené dumpingové rozpětí.

54. Je tudíž zřejmé, že žaloba stanovená v čl. 11 odst. 8 základního nařízení se liší od žalob podaných k vnitrostátním soudům, v jejichž rámci žalobkyně v původním řízení vznášejí námitku protiprávnosti proti spornému nařízení za účelem určení protiprávnosti antidumpingového cla zaplaceného příslušným veřejným orgánům, které jim tak na základě článku 236 celního kodexu umožňuje domáhat se jeho vrácení.

55. Konečně nesdílím názor Rady a Komise stran nemožnosti takových dovozců, jako jsou společnosti C & J Clark a Puma, namítat údajné porušení práva na přezkum žádosti o přiznání STH nebo IZ za účelem určení neplatnosti sporného nařízení a rozšiřujícího nařízení.

56. Poukazuji totiž na to, že Soudní dvůr byl několikrát povolán k přezkumu platnosti antidumpingového nařízení v rámci námitky protiprávnosti vznesené dovozcem, který zaplatil nebo měl zaplatit antidumpingové clo. Například ve věci, v níž byl vydán rozsudek Ikea Wholesale [28], měl Soudní dvůr příležitost zkoumat platnost antidumpingového nařízení s ohledem zejména na výpočet „početně zjištěné“ běžné hodnoty daného výrobku a na metodu „nulování“ uplatňovanou pro účely stanovení celkového dumpingového rozpětí [29]. Ve věci, v níž byl vydán rozsudek Valimar [30], zkoumal Soudní dvůr platnost antidumpingového nařízení ve světle metody výpočtu vývozní ceny v rámci

27 — Viz bod 37 tohoto stanoviska.

28 — C-351/04, EU:C:2007:547.

29 — Body 43 až 57.

30 — C-374/12, EU:C:2014:2231.

přezkumu před pozbytím platnosti antidumpingových opatření[31]. Nedávno byl Soudní dvůr ve věci, v níž byl vydán rozsudek TMK Europe[32], povolán k ověření, zda jiné činitele, než jsou činitele, které se vztahují k dovozům, mohly mít takový význam, že mohly přerušit příčinnou souvislost mezi újmou způsobenou výrobnímu odvětví Společenství a dumpingovými dovozy, což by vedlo k neplatnosti dotčeného antidumpingového nařízení[33].

57. V těchto věcech Soudní dvůr nikdy nezpochybnil možnost dovozců namítat porušení práva uplatnit určitou metodu výpočtu běžné hodnoty nebo vývozní ceny pro účely stanovení antidumpingového cla.

58. Antidumpingová nařízení se totiž týkají takových dovozců, jako jsou dovozci v uvedených věcech nebo jako jsou společnosti C & J Clark a Puma, a to, jak jsme viděli, nejen z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ně zvláštní, nebo faktické situace, která je vymezuje vzhledem ke všem ostatním osobám, ale z důvodu, že jsou z objektivního hlediska dovozci dotčených výrobků stejně jako všechny ostatní hospodářské subjekty, které se skutečně nebo potenciálně nacházejí ve stejném postavení[34].

59. Jakožto dovozců výrobků dotčených antidumpingovým clem se jich účinky nařízení ukládajícího toto clo přímo týkají v rozsahu, v němž mají povinnost zaplatit uvedené clo, často ve značné výši. Uznání výrobce-vývozce jakožto STH má vliv na stanovení běžné hodnoty a v konečném důsledku na dumpingové rozpětí a uložení antidumpingového cla[35]. Rovněž udělení IZ má za následek uplatnění individuálního cla na výrobce-vývozce, kteří splňují požadované podmínky, což umožňuje odlišit je od ostatních výrobců-vývozců[36] a velmi často uložit jim nižší antidumpingové clo.

60. S ohledem na všechny předchozí úvahy mám za to, že námitka protiprávnosti vznesená společností C & J Clark vůči spornému nařízení a námitka vznesená společností Puma vůči tomuto nařízení a rozšiřujícímu nařízení jsou přípustné.

B – *K platnosti sporného nařízení*

61. Je nutno upřesnit, že předkládající soud se ve věci C-34/14 zaměřuje na platnost sporného nařízení a rozšiřujícího nařízení. V tomto ohledu upřesňuje, že se její úvahy v žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce omezují na námitky týkající se legality sporného nařízení, které představuje základní akt, kdežto rozšiřující nařízení se omezuje na prodloužení platnosti antidumpingového opatření[37]. Uvidíme totiž, že posouzení otázek předložených tímto soudem týkajících se sporného nařízení a závěry, které z nich dovodím, platí i pro rozšiřující nařízení, neboť toto nařízení přejímá metody použité při stanovení konečného antidumpingového cla.

1. K posouzení žádostí o STH a IZ

62. V rámci první otázky v projednávaných věcech se má Soudní dvůr vyslovit k tomu, zda je sporné nařízení neplatné z důvodu porušení čl. 2 odst. 7 písm. b) a c) a čl. 9 odst. 5 základního nařízení. Společnosti C & J Clark a Puma totiž mají za to, že tato ustanovení byla porušena tím, že Komise nezkoumala žádosti o přiznání STH a IZ podané výrobci-vývozci, kteří nebyli zahrnuti do vzorku, od nichž tyto společnosti dovezly dotčené zboží.

31 — Body 39 až 61.

32 — C-143/14, EU:C:2015:236.

33 — Body 31 až 45.

34 — Rozsudek Valimar (C-374/12, EU:C:2014:2231, bod 37).

35 — Viz čl. 2 odst. 7 písm. b) a článek 11 základního nařízení.

36 — Viz čl. 9 odst. 5 tohoto nařízení.

37 — Viz bod 519 odůvodnění rozšiřujícího nařízení.

63. V tomto ohledu připomínám, že Soudní dvůr rozhodl v rozsudcích Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada (C-249/10 P, EU:C:2012:53), jakož i Zhejiang Aokang Shoes v. Rada (C-247/10 P, EU:C:2012:710), že Komise má povinnost rozhodnout o žádosti o přiznání STH hospodářskému subjektu i v případě, že tento hospodářský subjekt není součástí vzorku [38].

64. Soudní dvůr totiž uvedl, že „čl. 2 odst. 7 základního nařízení tvoří součást ustanovení tohoto nařízení zaměřujících se pouze na určení běžné hodnoty, zatímco článek 17 téhož nařízení týkající se výběru vzorku je součástí ustanovení týkajících se zejména možných způsobů výpočtu dumpingového rozpětí. Jedná se tudíž o ustanovení s rozdílným obsahem i účelem“ [39].

65. Soudní dvůr doplnil, že čl. 2 odst. 7 písm. b) základního nařízení „stanoví povinnost určit běžnou hodnotu podle odstavců 1 až 6 téhož článku, pokud se prokáže na základě řádně odůvodněných žádostí jednoho nebo více výrobců, že v případě těchto výrobců převažují podmínky tržního hospodářství. Taková povinnost týkající se uznání hospodářských podmínek, ve kterých působí jednotlivé společnosti, pokud jde o výrobu nebo prodej daného obdobného výrobku, není podmíněna způsobem, jakým se vypočítá dumpingové rozpětí“ [40].

66. Soudní dvůr z těchto důvodů zrušil napadené rozsudky, určil, že o sporech lze rozhodnout, a dospěl k závěru, že sporné nařízení je třeba zrušit v rozsahu, v němž se týká žalobkyň v těchto dvou věcech [41].

67. Soudní dvůr sice v bodě 32 rozsudku Zhejiang Aokang Shoes v. Rada (C-247/10 P, EU:C:2012:710) skutečně uvedl, že „Tribunál nesprávně odmítl v bodě 91 napadeného rozsudku tvrzení navrhovatelky, že čl. 2 odst. 7 písm. b) a c) základního nařízení zavazuje Komisi zkoumat žádosti o STH/IZ podané výrobci netvořícími vzorek“, a z tohoto důvodu tento rozsudek zrušil, avšak dále pouze rozhodl, že Komise měla povinnost rozhodnout o žádosti o STH. Nezaujal tedy postoj k otázce, zda je Komise rovněž povinna zkoumat žádost o přiznání IZ.

68. Nyní je tudíž nutno ověřit, zda má Komise takovou povinnost.

69. Komise má za to, že není povinna zkoumat žádosti o přiznání IZ podané výrobci-vývozci netvořícími vzorek, pokud na základě čl. 17 odst. 3 základního nařízení dospěje k závěru, že by stanovení individuálních dumpingových rozpětí příliš komplikovalo její úlohu a bránilo včasnému dokončení šetření.

70. Nesdílím tento názor.

71. Domnívám se totiž, že stejně jako ustanovení týkající se STH mají ustanovení týkající se IZ odlišný obsah a účel než čl. 17 odst. 3 základního nařízení.

72. Přiznat IZ lze pouze výrobcům-vývozcům ve státech, kde není tržní hospodářství. Uplatnění tohoto IZ na výrobce-vývozce umožní tomuto subjektu získat individuální antidumpingové clo, které je ve většině případů nižší než jednotné clo ukládané výrobcům-vývozcům nacházejícím se ve státě, kde není tržní hospodářství. K tomu, aby bylo výrobci-vývozci přiznáno takové zacházení, musí Komisi poskytnout údaje prokazující, že je nezávislý na státu, tedy že může z právního i faktického hlediska

38 — Viz body 36 až 38 rozsudku Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada (C-249/10 P, EU:C:2012:53), resp. body 29 až 32 rozsudku Zhejiang Aokang Shoes v. Rada (C-247/10 P, EU:C:2012:710).

39 — Viz bod 37 rozsudku Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada (C-249/10 P, EU:C:2012:53), resp. bod 33 rozsudku Zhejiang Aokang Shoes v. Rada (C-247/10 P, EU:C:2012:710).

40 — Viz bod 38 rozsudku Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada (C-249/10 P, EU:C:2012:53), resp. bod 30 rozsudku Zhejiang Aokang Shoes v. Rada (C-247/10 P, EU:C:2012:710).

41 — Viz body 40 až 43 rozsudku Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada (C-249/10 P, EU:C:2012:53), resp. body 34 až 37 rozsudku Zhejiang Aokang Shoes v. Rada (C-247/10 P, EU:C:2012:710).

volně určovat své vývozní prodeje. Musí tak mimo jiné prokázat, že může svobodně repatriovat základní kapitál a zisk v případě, že se jedná o podnik v plném či částečném zahraničním vlastnictví, že vývozní ceny a množství a prodejní a dodací podmínky byly svobodně určeny a že většinu akcií nebo podílů vlastní soukromé osoby [42].

73. Článek 9 odst. 5 základního nařízení tedy stanoví kritéria, které je nutno splnit pro přiznání IZ. V případě, že jsou tato kritéria splněna, slouží přiznání IZ stanovení způsobu výpočtu běžné hodnoty [43]. Teprve po uplatnění tohoto způsobu výpočtu pro stanovení běžné hodnoty a teprve po stanovení vývozní ceny na základě údajů poskytnutých výrobci-vývozci, kterým bylo přiznáno IZ, se stanoví dumpingové rozpětí. V tomto stadiu mohou tito výrobci-vývozci na základě čl. 17 odst. 3 základního nařízení požádat o výpočet individuálního dumpingového rozpětí. Komise může této žádosti vyhovět nebo – má-li za to, že počet výrobců-vývozců je tak vysoký, že by toto individuální zjišťování znamenalo příliš velké zatížení a bránilo by včasnému ukončení šetření – může uvedenou žádost zamítnout a stanovit dumpingové rozpětí na úrovni státu.

74. Je tedy zřejmé, že žádost o přiznání IZ, stejně jako žádost o STH, je nutno odlišovat od žádosti o jednotlivé dumpingové rozpětí. Komise tudíž podle mého názoru nemohla rozšířit oblast působnosti čl. 17 odst. 3 základního nařízení na žádosti o přiznání IZ a byla povinna tyto žádosti přezkoumat.

75. Vzhledem k výše uvedeným úvahám je podle mého názoru nutno konstatovat, že sporné nařízení je neplatné v rozsahu, v němž Komise v rozporu s požadavky stanovenými v čl. 2 odst. 7 písm. b) a čl. 9 odst. 5 základního nařízení nezkoumala žádosti o STH a o přiznání IZ výrobcům-vývozcům z Číny a Vietnamu nezařazeným do vzorku. Vzhledem k tomu, že rozšiřující nařízení prodlužuje trvání antidumpingových cel tak, jak byla stanovena ve sporném nařízení [44], musí být rovněž prohlášeno za neplatné.

2. K důsledkům překročení lhůty tří měsíců pro zkoumání žádostí o přiznání STH a IZ

76. V rámci druhé a třetí otázky ve věci C-659/13 a první otázky ve věci C-34/14 má Soudní dvůr rozhodnout, zda je sporné nařízení neplatné v rozsahu, v němž se Komise ve lhůtě tří měsíců nevyslovila k žádostem o přiznání STH předloženým výrobci-vývozci zařazenými a nezařazenými do vzorku.

77. Pro žalobkyně v původním řízení z rozsudku Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada (C-249/10 P, EU:C:2012:53) vyplývá, že v důsledku toho, že Komise nedodržela tříměsíční lhůtu stanovenou v čl. 2 odst. 7 písm. c) základního nařízení pro rozhodnutí o otázce, zda výrobce-vývozce splňuje podmínky pro přiznání STH, se sporné nařízení automaticky stává neplatným. Rada a Komise mají naopak mimo jiné za to, že z rozsudku Ningbo Yonghong Fasteners v. Rada (C-601/12 P, EU:C:2014:115) vyplývá, že nedodržení této lhůty může mít za následek zrušení sporného nařízení pouze tehdy, jestliže žalobkyně v původním řízení prokáží, že kdyby k takovému překročení lhůty nedošlo, mohla Rada přijmout odlišné nařízení, které by bylo pro jejich zájmy příznivější.

78. Poznamenávám, že z rozsudku Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada [45] vyplývá, že v rámci třetího důvodu svého kasačního opravného prostředku navrhovatelky tvrdily, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když konstatoval, že se navrhovatelky nemohou dovolávat čl. 2 odst. 7 písm. c) základního nařízení ohledně svých žádostí o STH, a to z důvodu, že se tato tříměsíční

42 — Viz čl. 9 odst. 5 písm. a) až c) základního nařízení.

43 — Viz rozsudek Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada (T-401/06, EU:T:2010:67, bod 78), v němž Tribunál provedl toto správné zjištění, aniž z něho dovodil správné důsledky.

44 — Viz bod 519 odůvodnění a čl. 1 odst. 3 rozšiřujícího nařízení.

45 — C-249/10 P, EU:C:2012:53.

lhůta „týká případů, kdy Komise musí [žádosti o STH a IZ] přezkoumat“ [46]. Soudní dvůr při přezkumu tohoto důvodu kasačního opravného prostředku pouze uvedl, že podle tohoto ustanovení se rozhodnutí o tom, zda výrobce odpovídá kritériím pro přiznání STH, uvedeným v prvním pododstavci téhož odstavce 7 písm. c), přijme do tří měsíců od zahájení šetření [47]. Kromě toho byl rozsudek Tribunálu v uvedené věci zrušen nejen na základě tohoto důvodu, ale i na základě prvních dvou důvodů, jichž se dovolávaly navrhovatelky [48].

79. Považuji tudíž za obtížné dovodit z rozsudku Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada [49], že Soudní dvůr rozhodl, že nedodržení tříměsíční lhůty stanovené v čl. 2 odst. 7 písm. c) základního nařízení má automaticky za následek neplatnost sporného nařízení. Soudní dvůr ostatně v bodě 35 svého rozsudku Ningbo Yonghong Fasteners v. Rada [50] vysvětlil, že v rozsudku Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada (C-249/10 P, EU:C:2012:53) neuvedl nic k důsledkům nedodržení takové lhůty.

80. Pokud jde o rozsudek Ningbo Yonghong Fasteners v. Rada (C-601/12 P, EU:C:2014:115), na rozdíl od toho, co tvrdí Rada a Komise, se domnívám, že nebylo jasně řečeno, že nedodržení této lhůty může vést ke zrušení sporného nařízení pouze tehdy, jestliže žalobkyně prokáží, že kdyby k takovému překročení lhůty nedošlo, mohla Rada přijmout odlišné nařízení, které by bylo pro její zájmy příznivější. Ve věci, v níž byl vydán uvedený rozsudek, se Soudní dvůr v rámci posouzení kasačního opravného prostředku zabýval dvěma důvody týkajícími se výkladu čl. 2 odst. 7 písm. c) druhého pododstavce Tribunálem ohledně lhůty pro podání žádosti o STH. První důvod byl Soudním dvorem prohlášen za nepřípustný [51]. Pokud jde o druhý důvod, Soudní dvůr pouze uvedl, že navrhovatelka nesprávně vyložila napadený rozsudek [52] a že „[z]a těchto podmínek a aniž je nutné rozhodnout o tom, zda lhůta stanovená v [tomto ustanovení] představuje procesní záruku určenou na ochranu práva na obhajobu navrhovatelky, je nutno konstatovat, že [tento důvod] je skutkově nepodložený a musí být tudíž považován za neopodstatněný“ [53].

81. Je pravda, že v bodě 42 uvedeného rozsudku Soudní dvůr rozhodl, že „[a]rgumenty předložené navrhovatelkou v rámci [uvedeného] důvodu jsou každopádně neúčinné, neboť navrhovatelka nepředložila důvody prokazující, že nelze vyloučit, že rozhodnutí o […] STH nebo sporné nařízení by byly z hlediska jejích zájmů příznivější, pokud by byla dodržena uvedená lhůta, a to tím spíše že navrhovatelka před Soudním dvorem nezpochybnila závěry v napadeném rozsudku k meritu rozhodnutí o […] STH“. Toto zjištění naznačuje, že Soudní dvůr ve skutečnosti vychází z judikatury Tribunálu týkající se důsledků nedodržení tříměsíční lhůty stanovené v čl. 2 odst. 7 písm. c) druhém pododstavci základního nařízení [54]. Z této judikatury však nemohu dovodit žádnou jistotu, takže tyto věci poskytují Soudnímu dvoru příležitost upřesnit své stanovisko.

46 — Bod 25.

47 — Bod 39.

48 — Bod 40.

49 — C-249/10 P, EU:C:2012:53.

50 — C-601/12 P, EU:C:2014:115.

51 — Body 29 až 33.

52 — Body 39 a 40.

53 — Bod 41.

54 — Viz například rozsudky Shanghai Excell M & E Enterprise a Shanghai Adeptech Precision v. Rada (T-299/05, EU:T:2009:72); Since Hardware (Guangzhou) v. Rada (T-156/11, EU:T:2012:431), jakož i Gold East Paper a Gold Huasheng Paper v. Rada (T-443/11, EU:T:2014:774).

82. Podle mého názoru je třeba tuto judikaturu potvrdit. Jak totiž uvádí Tribunál, neobsahuje základní nařízení na rozdíl od jiných procesních lhůt stanovených v tomto nařízení žádný údaj o důsledcích překročení tříměsíční lhůty pro přiznání STH [55]. Ani z přípravných prací, které vedly k zavedení čl. 2 odst. 7 písm. c) do základního nařízení, nevyplývá více, neboť se omezují na to, že uvádí, že přezkum žádosti o přiznání STH musí být proveden co nejdříve v průběhu šetření, aby mohly být dodrženy další lhůty [56].

83. V rozsudku Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware v. Rada [57] byl Soudní dvůr vyzván, aby rozhodl, zda nedodržení lhůty deseti dnů stanovené v čl. 20 odst. 5 základního nařízení musí vést ke zrušení dotčeného nařízení ukládajícího antidumpingové clo. Toto ustanovení stanoví, že Komise musí dotčeným podnikům stanovit lhůtu nejméně deseti dnů k předložení jejich stanovisek ke konečným informacím o skutečnostech a úvahách, na jejichž základě je zamýšleno doporučit orgánu přijetí konečných opatření. Stejně jako čl. 2 odst. 7 písm. c) základního nařízení neobsahuje toto ustanovení žádné údaje o důsledcích nedodržení této lhůty.

84. Soudní dvůr potvrdil stanovisko Tribunálu a rozhodl, že „nedodržení [uvedené] lhůty […] může vést ke zrušení sporného nařízení pouze tehdy, jestliže existuje možnost, že z důvodu této vady by správní řízení bývalo mohlo vést k jinému výsledku, čímž by došlo ke konkrétnímu zásahu do práva navrhovatelky na obhajobu“ [58]. V tomto ohledu připomenul, že „z judikatury Soudního dvora vyplývá, že navrhovatelce nelze ukládat, aby prokázala, že by rozhodnutí Komise bylo mělo jiný obsah, ale pouze to, že taková hypotéza není zcela vyloučena, pokud by navrhovatelka byla mohla lépe zajistit svou obhajobu a nebylo by došlo k procesní vadě“ [59].

85. V témže rozsudku měl kromě toho Soudní dvůr příležitost se zabývat důsledky přijetí rozhodnutí Komise o přiznání STH po uplynutí tříměsíční lhůty nahrazujícího první rozhodnutí. Soudní dvůr uvedl, že „ve světle zásady legality a zásady řádné správy přitom nelze [čl. 2 odst. 7 písm. c) základního nařízení] vykládat tak, že zavazuje Komisi k tomu, aby Radě navrhovala konečná opatření, která by byla k tíži dotčeného podniku natrvalo stižena vadou, která vznikla při původním posuzování dotčených věcných kritérií“ [60]. Soudní dvůr dospěl k závěru, že „v případě, kdy by si tak Komise v průběhu šetření uvědomila, že v rozporu s jejím původním posouzením určitý podnik splňuje kritéria stanovená v čl. 2 odst. 7 písm. c) prvním pododstavci základního nařízení, bylo by na ní, aby z toho vyvodila odpovídající důsledky a současně zajistila dodržování procesních záruk zakotvených základním nařízením“ [61].

86. Tribunál z toho podle mého názoru správně dovodil, že je nutno vycházet z toho, že „ačkoli každé rozhodnutí o STH by mělo být v zásadě v souladu se zněním čl. 2 odst. 7 písm. c) druhého pododstavce základního nařízení přijato do tří měsíců od zahájení šetření a že zvolené řešení by mělo zůstat v platnosti po dobu celého šetření, nic to nemění na tom, že za současného stavu unijního práva a v souladu s výkladem tohoto ustanovení unijním soudem [...] nevede přijetí rozhodnutí mimo tuto lhůtu na základě této pouhé skutečnosti ke zrušení nařízení ukládajícího antidumpingové clo a takové rozhodnutí může být změněno v průběhu řízení, jestliže se prokáže, že je nesprávné“ [62].

55 — Rozsudek Shanghai Excell M & E Enterprise aShanghai Adeptech Precision v. Rada (T-299/05, EU:T:2009:72, body 116, 118 a 119).

56 — Viz sdělení Komise Radě a Evropskému parlamentu o zacházení v antidumpingových řízeních se zeměmi, které v minulosti neměly tržní hospodářství, a návrh nařízení Rady, kterým se mění nařízení č. 384/96 [COM(97) 677 final]. Ani přípravné práce, které vedly k přijetí nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1168/2012 ze dne 12. prosince 2012, kterým se mění nařízení Rady (ES) č. 1225/2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. L 344, s. 1) neobsahují žádné bližší údaje k předmětu takové lhůty, která byla prodloužena na osm měsíců.

57 — C-141/08 P, EU:C:2009:598.

58 — Body 81 a 107, jakož i citovaná judikatura.

59 — Bod 94.

60 — Bod 111.

61 — Bod 112.

62 — Rozsudek Since Hardware (Guangzhou) v. Rada (T-156/11, EU:T:2012:431, bod 167).

87. Vzhledem k těmto skutečnostem zastávám názor, že Soudní dvůr by měl potvrdit judikaturu Tribunálu, podle které nelze mít za to, že každé překročení lhůty upravené v čl. 2 odst. 7 písm. c) druhého pododstavce základního nařízení musí vést automaticky ke zrušení nařízení Rady o zavedení konečných antidumpingových cel. Takové překročení lhůty může vést k takovému zrušení pouze za podmínky, že žalobkyně prokáže, že kdyby k takovému překročení lhůty nedošlo, mohla by Rada přijmout odlišné nařízení, které by bylo pro její zájmy příznivější než dotčené nařízení [63].

88. Je nutno konstatovat, že žalobkyně v původním řízení nepředložily žádný důkaz, který by mohl doložit, že dodržení lhůty Komisí by vedlo k přijetí nařízení, které by bylo pro jejich zájmy příznivější než sporné nařízení.

89. Mám tudíž za to, že překročení lhůty stanovené v čl. 2 odst. 7 písm. c) druhém pododstavci základního nařízení neodhalilo skutečnosti, jimiž by mohla být dotčena platnost tohoto nařízení.

3. Ke stanovení dumpingového rozpětí

90. Podstatou první otázky předkládajícího soudu ve věci C-34/14 je rovněž, zda je sporné nařízení neplatné z důvodu porušení čl. 9 odst. 6 základního nařízení v rozsahu, v němž ziskové rozpětí společnosti Golden Step – což je jediná společnost, které bylo přiznáno STH – nebylo zohledněno při výpočtu průměrného dumpingového rozpětí vzorku, a nemělo tedy vliv na průměrné dumpingové rozpětí uplatněné na čínské výrobce-vývozce, kteří nebyli součástí tohoto vzorku.

91. Chápu úvahy předkládajícího soudu v tom smyslu, že Komise byla povinna vypočítat individuální dumpingová rozpětí, pokud jde o výrobce-vývozce, kteří byli součástí vzorku, a dále vypočítat vážené průměrné dumpingové rozpětí s přihlédnutím k individuálnímu rozpětí společnosti Golden Step.

92. V tomto ohledu se domnívám, že se předkládající soud dopustil nesprávného výkladu ustanovení základního nařízení. Podle čl. 2 odst. 11 tohoto nařízení „existence dumpingového rozpětí v průběhu šetření se obvykle zjišťuje na základě srovnání váženého průměru běžné hodnoty s váženým průměrem cen všech srovnatelných vývozních obchodů nebo srovnáním běžné hodnoty a vývozních cen v jednotlivých obchodních případech navzájem“. Toto ustanovení nevylučuje výběr vzorku. Podle tohoto ustanovení byla Komise zcela oprávněna vypočítat u výrobců-vývozců zahrnutých do vzorku vážené průměrné dumpingové rozpětí, neboť v době přijetí prozatímního nařízení nezískal žádný výrobce-vývozce STH ani IZ [64].

93. Pokud jde dále o způsob stanovení dumpingového rozpětí pro výrobce-vývozce, kteří spolupracovali při šetření, avšak nebyli zahrnuti do vzorku, je třeba poznamenat, že Komise použila čl. 9 odst. 6 základního nařízení. Z bodu 135 odůvodnění prozatímního nařízení vyplývá, že dumpingové rozpětí těchto výrobců-vývozců, kteří nebyli individuálně prošetřeni, bylo stanoveno na základě váženého průměru dumpingových rozpětí společností ze vzorku. Vzhledem k tomu, že jednotné dumpingové rozpětí bylo stanoveno pro vzorek čínských výrobců-vývozců na straně jedné a pro vietnamské výrobce-vývozce na straně druhé, byla stejná rozpětí přidělena všem ostatním výrobcům-vývozcům z Číny a Vietnamu [65].

63 — Tamtéž (bod 160 a citovaná judikatura).

64 — Viz bod 134 odůvodnění prozatímního nařízení.

65 — Viz bod 143 odůvodnění prozatímního nařízení.

94. Mezi přijetím předběžného nařízení a sporného nařízení přiznala Komise STH společnosti Golden Step, která byla zařazena do vzorku, neboť zastávala stanovisko, že ve světle informací poskytnutých touto společností je nutno pozměnit původní rozhodnutí a přiznat jí tento status [66]. Pro tuto společnost bylo tudíž vypočítáno individuální dumpingové rozpětí [67]. Způsob výpočtu naproti tomu měněn nebyl – Komise použila čl. 9 odst. 6 základního nařízení [68] a v tomto nařízení nic nenasvědčuje tomu, že dumpingové rozpětí společnosti Golden Step nebylo v rámci tohoto způsobu výpočtu zohledněno. V tomto ohledu z rozsudku Zhejiang Aokang Shoes v. Rada [69] vyplývá, že Tribunál konstatoval, že dumpingové rozpětí společnosti Golden Step bylo zohledněno pro účely výpočtu váženého průměru dumpingového rozpětí vzorku [70]. Tento rozsudek byl Soudním dvorem zrušen z důvodu, že Tribunál porušil čl. 2 odst. 7 základního nařízení [71]. Zohlednění dumpingového rozpětí společnosti Golden Step pro účely výpočtu váženého průměru dumpingového rozpětí však nebylo navrhovatelkou zpochybněno.

95. Vzhledem k výše uvedeným úvahám se tedy domnívám, že dumpingová rozpětí pro vývozy obuvi se svrškem z usně pocházející z Číny a Vietnamu byla ve sporném nařízení stanovena správně. Toto zjištění kromě toho platí i pro rozšiřující nařízení, neboť z něj vyplývá, že byl přijat stejný způsob výpočtu [72].

4. Ke zjištění újmy a příčinné souvislosti

96. Podstatou čtvrté až šesté otázky předkládajícího soudu ve věci C-659/13 je, aby Soudní dvůr rozhodl, zda musí být sporné nařízení prohlášeno za neplatné v rozsahu, v němž porušuje články 3 až 5 a článek 17 základního nařízení z důvodů, že spolupracoval příliš nízký počet výrobců Společenství, že důkazy ve vyšetřovacím spise prokázaly, že újma, kterou utrpělo výrobní odvětví Společenství, byla stanovena za použití údajů stižených věcnými vadami a že jiné činitele, jejichž škodlivý účinek byl znám, nebyly řádně odděleny a odlišeny od účinků dovozů, které byly údajně předmětem dumpingu.

97. Společnost C & J Clark nejprve v rámci čtvrté otázky tvrdí, že orgány Unie nemohly správně posoudit újmu způsobenou výrobnímu odvětví Společenství, neboť do vzorku bylo zařazeno pouze deset výrobců Společenství, a podpořily tak podnět k zahájení antidumpingového řízení, což představuje pouze 4,2 % výroby Společenství a zdaleka nedosahuje hranice 25 % požadovaných v čl. 5 odst. 4 základního nařízení.

98. Tento názor společnosti C & J Clark nesdílím.

99. Připomínám, že čl. 5 odst. 1 a 4 tohoto nařízení stanoví, že šetření k zjištění existence, stupně a účinku údajného dumpingu se zahajuje na základě písemného podnětu podaného fyzickou nebo právnickou osobou nebo sdružením bez právní subjektivity, které jedná jménem výrobního odvětví Společenství. Tak je tomu tehdy, jestliže je podnět podporován výrobci Společenství, jejichž souhrnná výroba tvoří více než 50 % celkové výroby obdobného výrobku té části výrobců, kteří podnět výslovně podpořili nebo odmítli. Šetření se však nezahájí, jestliže výrobci ve Společenství, kteří podnět výslovně podpořili, představují méně než 25 % celkové výroby obdobného výrobku výrobním odvětvím Společenství.

66 — Viz body 70 až 72 odůvodnění sporného nařízení.

67 — Viz bod 146 odůvodnění tohoto nařízení.

68 — Tamtéž.

69 — T-407/06 a T-408/06, EU:T:2010:68.

70 — Bod 103.

71 — Rozsudek Zhejiang Aokang Shoes v. Rada (C-247/10 P, EU:C:2012:710, bod 34).

72 — Viz body 126, 127 a 130 odůvodnění tohoto nařízení.

100. Vzhledem k tomu, že počet výrobců Společenství je vysoký, rozhodla Komise nejprve shromáždit různé informace týkající se těchto výrobců prostřednictvím dotazníku týkajícího se jejich právního zájmu na zahájení řízení. Výrobci Společenství měli prostřednictvím tohoto dotazníku zejména oznámit své stanovisko k případnému zahájení antidumpingového šetření, a sice zda podnět podporují, odmítají či zda k němu nezaujímají žádný postoj [73]. Jak uvedl Tribunál ve svém rozsudku Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada [74], právním základem, podle kterého byly tyto informace požadovány, byl čl. 5 odst. 4 základního nařízení. Navíc byly v příloze téhož dotazníku uvedeny články 4 a 5 tohoto nařízení. Stejně jako Tribunál se domnívám, že tato skutečnost prokazuje, že výrobci ve Společenství si byli vědomi skutečnosti, že dotazníkem má být zejména zjištěno, zda podnět podporují, či nikoli, a že z tohoto důvodu musejí poskytnout řadu důkazů o existenci dumpingu, újmě a o příčinné souvislosti mezi nimi [75] jakožto součástí podnětu podle čl. 5 odst. 2 základního nařízení.

101. Závěr, který lze z výše uvedeného dovodit, je prostý. Odpověď na dotazník týkající se právního zájmu na zahájení řízení dostatečně prokazuje, že 814 výrobců Společenství, představujících více než 40 % výroby Společenství, podpořilo podnět v souladu s čl. 5 odst. 4 tohoto nařízení [76]. Teprve následně vybrala Komise na základě údajů předložených těmito výrobci ty, kteří byli pro výrobní odvětví Společenství nejreprezentativnější k vytvoření vzorku podle článku 17 základního nařízení [77].

102. Dále z páté otázky ve věci C-659/13 vyplývá, že předkládající soud má pochybnosti o platnosti sporného nařízení z důvodu porušení čl. 3 odst. 2 základního nařízení a článku 296 SFEU, neboť důkazy ve vyšetřovacím spise ukázaly, že újma, kterou utrpělo výrobní odvětví Společenství, byla posouzena na základě údajů stižených věcnými vadami.

103. Společnost C & J Clark v tomto ohledu vysvětluje, že Komise obdržela memorandum zpochybňující údaje poskytnuté některými výrobci Společenství v rámci antidumpingového šetření. Orgány Unie potud neměnily své závěry týkající se újmy na základě těchto memorand a sporné nařízení neuvádí důvody. Tím porušily čl. 3 odst. 2 základního nařízení, podle kterého se zjištění újmy musí zakládat na skutečných důkazech a zahrnovat objektivní posouzení.

104. Je třeba podotknout, že čl. 3 odst. 5 tohoto nařízení uvádí, že hodnocení vlivu dumpingových dovozů na dotčené výrobní odvětví Společenství zahrnuje zhodnocení všech ekonomických faktorů a ukazatelů ovlivňujících stav výrobního odvětví. Konstatuji však, že memoranda zmíněná společností C & J Clark a připojená v příloze jejího vyjádření jsou ve skutečnosti pouze tvrzení, která se objevila v tisku a která se týkala podvodů a údajných chyb, kterých se dopustili výrobci obuvi ve Společenství [78]. Orgány Unie proto mohly v rámci antidumpingového šetření právem upustit od použití těchto irelevantních a neprůkazných memorand, aby se mohly soustředit na množství jiných relevantních a komplexních údajů poskytnutých dotčenými hospodářskými subjekty.

105. A konečně podstatou šesté otázky předkládajícího soudu ve věci C-659/13 je, zda je sporné nařízení neplatné v rozsahu, v němž je v rozporu s čl. 3 odst. 7 základního nařízení, neboť účinky jiných činitelů, jejichž škodlivé účinky jsou známy, nebyly řádně odděleny a odlišeny od účinků údajných dumpingových dovozů, takže nebyla řádně zjištěna příčinná souvislost mezi těmito dovozy a újmou utrpěnou výrobním odvětvím Společenství.

73 — Viz bod 43 a přílohu 2 vyjádření společnosti C & J Clark. Viz rovněž rozsudek Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada (T-401/06, EU:T:2010:67, body 109 a 110). Připomínám, že Soudní dvůr zrušil tento rozsudek z důvodu, že Komise nezkoumala žádost o přiznání STH. Zjištění Tribunálu k uvedeným bodům tedy nebyla zpochybněna.

74 — T-401/06, EU:T:2010:67.

75 — Bod 111.

76 — Viz body 155 a 158 odůvodnění sporného nařízení.

77 — Viz body 65 odůvodnění prozatímního nařízení a 57 odůvodnění sporného nařízení. Viz rovněž bod 44 vyjádření společnosti C & J Clark.

78 — Viz rovněž rozsudek Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada (T-401/06, EU:T:2010:67, bod 167).

106. Podle společnosti C & J Clark nezkoumaly orgány Unie zejména nedostatečnou konkurenceschopnost výrobního odvětví Společenství, vliv dovozů ze třetích států ani zrušení kvót na dovozy z Číny.

107. Připomínám, že podle ustálené judikatury určení existence újmy způsobené výrobnímu odvětví Společenství předpokládá posouzení složitých hospodářských situací, a soudní přezkum takového posouzení tak musí být omezen na ověření dodržení procesních pravidel, věcné správnosti skutkových zjištění, neexistence zjevně nesprávného posouzení tohoto skutkového stavu nebo neexistence zneužití pravomoci. Tak tomu je zejména v případě určování příčin, které působí újmu výrobnímu odvětví Společenství, v rámci antidumpingového šetření [79].

108. Při zjišťování újmy mají orgány Unie povinnost zkoumat, zda je újma, kterou hodlají zohlednit, skutečně důsledkem dumpingových dovozů, a ponechat stranou jakoukoli újmu plynoucí z jiných činitelů, zejména z vlastního jednání výrobců ve Společenství [80].

109. Orgánům Unie přísluší, aby ověřily, zda účinky těchto jiných činitelů nemohly přerušit příčinnou souvislost mezi dotčenými dovozy a újmou utrpěnou výrobním odvětvím Společenství. Přísluší jim rovněž ověřit, že újma přičitatelná těmto jiným činitelům není zohledněna při stanovení újmy ve smyslu čl. 3 odst. 7 základního nařízení, a že proto uložené antidumpingové clo nepřekračuje to, co je nezbytné k odstranění újmy způsobené dumpingovým dovozem. Nicméně pokud orgány Unie konstatují, že navzdory takovým činitelům je újma způsobená dumpingovými dovozy podle čl. 3 odst. 1 základního nařízení podstatná, může být v důsledku toho shledána příčinná souvislost mezi antidumpingovými dovozy a újmou utrpěnou výrobním odvětvím Společenství [81].

110. Přezkum relevantnosti jiných činitelů, které je nutno zohlednit pro stanovení újmy, se provede v rámci komplexního hospodářského posouzení, v jehož rámci mají orgány Unie, což připomínám, široký prostor pro uvážení. V projednávaném případě ze sporného nařízení jasně vyplývá, že orgány Unie zkoumaly, zda újma utrpěná výrobci ve Společenství nevyplývá z jiných činitelů, než jsou dovozy, které jsou předmětem antidumpingových opatření, zejména nedostatečná konkurenceschopnost výrobního odvětví Společenství, vliv dovozu ze třetích států nebo zrušení kvót na dovozy z Číny [82].

111. Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem mám za to, že orgány Unie se nedopustily pochybení při stanovení újmy způsobené výrobnímu odvětví Společenství a příčinné souvislosti mezi touto újmou a dovozy dotčenými antidumpingovými opatřeními.

5. Účinky zprávy zvláštní skupiny OŘS a pravidla WHO týkající se legality sporného nařízení

112. V rámci první otázky ve věci C-34/14 vyjadřuje předkládající soud pochybnosti, pokud jde o platnost sporného nařízení v rozsahu, v němž se opírá o čl. 9 odst. 5 základního nařízení. Předkládající soud má však za to, že toto ustanovení je neslučitelné s články 6.10 a 9.2 antidumpingové dohody. Kromě toho je sporné nařízení neplatné i proto, že dumpingové rozpětí společnosti Golden Step nebylo podle zprávy přijaté zvláštní skupinou orgánu WTO pro řešení sporů (dále jen „OŘS“) zabývající se sporem „Obuv EU“ vypočítáno v souladu s článkem 2.2.2, iii) antidumpingové dohody [83].

79 — Rozsudek TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, bod 34).

80 — Tamtéž (bod 35).

81 — Tamtéž (body 36 a 37).

82 — Viz body 222 až 238 odůvodnění tohoto nařízení a 210 až 231 prozatímního nařízení. V tomto ohledu měl Tribunál ve věci, v níž byl vydán rozsudek Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada (T-401/06, EU:T:2010:67), příležitost podrobně zkoumat tyto body a zamítl žalobní důvod, podle něhož nebyla dostatečně prokázána příčinná souvislost mezi dumpingovými dovozy a újmou způsobenou výrobnímu odvětví Společenství (body 190 až 200). Připomínám, že ačkoli byl tento rozsudek Soudním dvorem zrušen, zjištění Tribunálu nebyla v rámci kasačního opravného prostředku zpochybněna.

83 — Viz zpráva zvláštní skupiny nazvané „Evropská unie – antidumpingová opatření na některé obuvnické výrobky z Číny“ (dokument WT/DS405/R WTO).

113. Je třeba připomenout, že z ustálené judikatury Soudního dvora vyplývá, že co se týče Dohody o zřízení WTO a dohod uvedených v přílohách 1, 2 a 3 této dohody (dále jen společně „dohody WTO“), tyto dohody s ohledem na svou povahu a strukturu v zásadě nepatří k normám, ve vztahu k nimž lze přezkoumávat legalitu aktů unijních orgánů [84]. Pouze za předpokladu, že Unie zamýšlela splnit zvláštní závazek přijatý v rámci těchto dohod, nebo v případě, kdy dotčený akt unijního práva výslovně odkazuje na konkrétní ustanovení těchto dohod, přísluší Soudnímu dvoru přezkoumat případně legalitu dotčeného unijního aktu a aktů přijatých k jeho provedení z hlediska pravidel dohod WTO [85].

114. Podle předkládajícího soudu z bodu 3 odůvodnění a následujících základního nařízení vyplývá, že ustanovení tohoto nařízení byla pozměněna ve světle mnohostranných obchodních jednání uzavřených v roce 1994 a nových dohodách o provádění článku VI GATT, k nimž patří antidumpingová dohoda. Ustanovení nových dohod by tudíž měla být „*co nejvíce*“ [86] přejata do právních předpisů Unie. Za účelem splnění mezinárodních povinností proto normotvůrce Unie přijal základní nařízení, a Soudní dvůr tedy musí přezkoumávat legalitu sporného nařízení podle těchto povinností.

115. Soudní dvůr měl nedávno příležitost vyjádřit se k tomuto bodu. Ve svém rozsudku Komise v. Rusal Armenal [87] totiž uvedl, že „v některých případech uznal, že antidumpingový systém WTO může představovat výjimku z obecné zásady, že unijní soud nemůže přezkoumávat legalitu aktů unijních orgánů z hlediska jejich slučitelnosti s pravidly dohod WTO“ [88]. „Nicméně k tomu, aby byla v konkrétním případě taková výjimka připuštěna, je ještě třeba, aby bylo právně dostačujícím způsobem prokázáno, že zákonodárce projevil svůj úmysl provést do unijního práva zvláštní povinnost převzatou v rámci dohod WTO“ [89]. „[Pro tento účel není] dostačující, že z odůvodnění dotčeného unijního aktu obecně vyplývá, že byl přijat s přihlédnutím k mezinárodním závazkům Unie. Je naopak nezbytné, aby z konkrétního napadeného ustanovení unijního práva bylo možné dovodit, že toto ustanovení má provést do unijního práva konkrétní povinnost vyplývající z dohod WTO“ [90].

116. Článek 9 odst. 5 základního nařízení zavedl zvláštní režim pro dovozy ze států bez tržního hospodářství, a to IZ pro dotčené výrobce-vývozce. Přiznání takového zacházení vede k uplatnění zvláštního způsobu výpočtu běžné hodnoty.

117. Zjištění Soudního dvora týkající se čl. 2 odst. 7 základního nařízení [91] platí i pro čl. 9 odst. 5 tohoto nařízení. Z výše uvedeného sdělení Komise [92] totiž vyplývá, že účelem IZ je stejně jako v případě STH zohlednit výskyt podniků v členských státech WTO bez tržního hospodářství, které jsou nezávislé a z právního i faktického hlediska volně určují své vývozní prodeje. Článek 9 odst. 5 základního nařízení je tedy i výrazem vůle normotvůrce Unie zaujmout v této oblasti přístup vlastní unijnímu právnímu řádu.

118. Toto zjištění není zpochybněno skutečností, že bod 5 odůvodnění základního nařízení uvádí, že pravidla antidumpingové dohody by měla být „co nejvíce přejata“ do unijního práva. Tento výraz je totiž nutno chápat v tom smyslu, že i když unijní normotvůrce zamýšlel při přijetí základního nařízení zohlednit pravidla antidumpingové dohody, neprojevil úmysl přistoupit k provedení každého z těchto pravidel v uvedeném nařízení [93].

84 — Rozsudek Komise v. Rusal Armenal (C-21/14 P, EU:C:2015:494, bod 38 a citovaná judikatura).

85 — Tamtéž (body 40 a 41, jakož i citovaná judikatura).

86 — Viz bod 5 odůvodnění základního nařízení. Kurziva provedena autorem stanoviska.

87 — C-21/14 P, EU:C:2015:494.

88 — Bod 44 a citovaná judikatura.

89 — Bod 45.

90 — Bod 46.

91 — Body 48 až 50.

92 — Viz poznámka pod čarou 56.

93 — Viz rozsudek Komise v. Rusal Armenal (C-21/14 P, EU:C:2015:494, bod 52).

119. Pokud jde o vliv zprávy zvláštní skupiny OŘS na platnost sporného nařízení, je třeba připomenout, že podle čl. 1 odst. 1 nařízení (ES) č. 1515/2001 [94] může Rada na základě zprávy přijaté OŘS, pokud to považuje za vhodné, zrušit nebo změnit sporné opatření nebo přijmout jiné zvláštní opatření přiměřené okolnostem daného případu. Je třeba konstatovat, že za účelem zrušení nebo změny dumpingového rozpětí uloženého společnosti Golden Step nebylo přijato žádné zvláštní opatření. Vzhledem k tomu, že Unie nechtěla plnit žádnou konkrétní povinnost přijatou v rámci antidumpingové dohody, a jak jsme viděli, základní nařízení výslovně neodkazuje na zvláštní ustanovení této dohody, nelze zkoumat legalitu sporného nařízení s ohledem na tuto dohodu tak, jak byla následně vykládána v rámci doporučení OŘS [95].

120. V důsledku toho nemůže Soudní dvůr posoudit platnost sporného nařízení vzhledem k antidumpingové dohodě a nemůže být vázán zprávou zvláštní skupiny OŘS.

C – K důsledkům vyplývajícím z rozsudků Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada, jakož i Zhejiang Aokang Shoes v. Rada a z neplatnosti sporného nařízení

121. Sedmá otázka ve věci C-659/13 a druhá otázka písm. a) ve věci C-34/14 poskytují Soudnímu dvoru příležitost vyslovit se k účinkům rozsudků Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada (C-249/10 P, EU:C:2012:53), jakož i Zhejiang Aokang Shoes v. Rada (C-247/10 P, EU:C:2012:710) zaprvé ve vztahu k jiným výrobcům-vývozcům a dovozcům a zadruhé k účinkům neplatnosti sporného nařízení.

1. K účinkům rozsudků Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada, jakož i Zhejiang Aokang Shoes v. Rada

122. Podstatou sedmé otázky First-tier Tribunal (Tax Chamber) je, aby Soudní dvůr rozhodl, zda má zrušení sporného nařízení ve věcech, v nichž byly vydány rozsudky Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada (C-249/10 P, EU:C:2012:53), jakož i Zhejiang Aokang Shoes v. Rada (C-247/10 P, EU:C:2012:710) za následek, že antidumpingové clo vybrané podle tohoto nařízení nebylo ve smyslu čl. 236 odst. 1 prvního pododstavce celního kodexu dlužné ze zákona.

123. Ve skutečnosti je podstatou této otázky předkládajícího soudu, zda toto zrušení platí *erga omnes*.

124. Připomínám, že Soudní dvůr v těchto rozsudcích zrušil sporné nařízení „v rozsahu, v němž se týká navrhovatelek“ v těchto věcech.

125. Kromě toho z judikatury Soudního dvora vyplývá, že soud Unie nemůže rozhodovat *ultra petita* a že zrušující výrok nemůže jít nad rámec návrhu žalobce [96]. V tomto ohledu Soudní dvůr upřesnil, že pokud se osoba, jíž je určeno rozhodnutí, rozhodne podat žalobu na neplatnost, zabývá se unijní soud pouze částmi rozhodnutí, které se týkají této osoby, a prvky rozhodnutí týkající se ostatních osob, které nebyly zpochybněny, nejsou předmětem sporu, o němž má unijní soud rozhodnout [97].

126. Kromě toho Soudní dvůr rozhodl, že ačkoliv se absolutní závaznost zrušujícího rozsudku unijního soudu vztahuje jak k výroku, tak k bodům odůvodnění, které jsou jeho nezbytným základem, nemůže způsobit neplatnost aktu, který nebyl napaden před unijním soudem a který by byl protiprávní ze stejného důvodu [98].

94 — Nařízení Rady (ES) č. 1515/2001 ze dne 23. července 2001 o opatřeních, která může Společenství přijmout na základě zprávy přijaté orgánem WTO pro řešení sporů o antidumpingových a antisubvenčních opatřeních (Úř. věst. L 201, s. 10; Zvl. vyd. 11/38, s. 50).

95 — V tomto smyslu viz rozsudek Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, body 29 až 35).

96 — Viz rozsudek Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101, bod 24 a citovaná judikatura).

97 — Tamtéž (bod 25 a citovaná judikatura).

98 — Tamtéž (bod 26 a citovaná judikatura).

127. V důsledku toho nemá zrušení sporného nařízení Soudním dvorem ve věcech, v nichž byly vydány rozsudky Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada (C-249/10 P, EU:C:2012:53), jakož i Zhejiang Aokang Shoes v. Rada (C-247/10 P, EU:C:2012:710), v rozsahu, v němž ukládá antidumpingové clo navrhovatelkám, dopad na platnost ostatních prvků tohoto nařízení, zejména antidumpingového cla použitelného na dovoz některé obuvi se svrškem z usně pocházející od jiných výrobců-vývozců, zejména těch, kteří jsou dodavateli společností C & J Clark a Puma, neboť tyto prvky nebyly předmětem sporu, který měl unijní soud rozhodnout [99].

128. Zrušení sporného nařízení těmito rozsudky tedy nemělo za následek, že pokud jde o dovozce, kterým bylo dodáno zboží od jiných výrobců-vývozců než těch, kteří byli dotčeni uvedenými rozsudky, nebylo antidumpingové clo zaplacené podle tohoto nařízení dlužné ze zákona ve smyslu čl. 236 odst. 1 prvního pododstavce celního kodexu.

2. K důsledkům neplatnosti sporného nařízení

129. Podstatou druhé otázky písm. a) položené Finanzgericht München ve věci C-34/14 je, jaké jsou důsledky prohlášení neplatnosti sporného nařízení Soudním dvorem.

130. V tomto ohledu připomínám, že podle ustálené judikatury „přísluší vnitrostátním orgánům, aby ve svém právním řádu vyvodily důsledky prohlášení neplatnosti, což by mělo za následek, že antidumpingová cla zaplacená na základě dotčeného nařízení již nebudou dlužná ze zákona ve smyslu čl. 236 odst. 1 [celního kodexu] a celní orgány budou podle tohoto ustanovení v zásadě povinny je vrátit, pokud jsou splněny podmínky, kterým takové vrácení podléhá, včetně podmínky stanovené v odstavci 2 uvedeného článku“ [100].

131. Pokud jde tedy zejména o společnost Puma, je nutno poznamenat, že hospodářský subjekt se na základě prohlášení antidumpingového nařízení za neplatné Soudním dvorem v podstatě již nemůže domáhat vrácení antidumpingového cla, které zaplatil podle tohoto nařízení a u něhož uplynula lhůta tří let stanovená v čl. 236 odst. 2 celního kodexu. Toto ustanovení totiž omezuje dobu, po kterou lze vrátit clo, které není dlužné ze zákona, na tři roky.

132. Na druhou otázku písm. a) ve věci C-34/14 je tudíž třeba odpovědět tak, že společnost Puma, která podala k vnitrostátnímu soudu žalobu směřující proti rozhodnutím, kterými se po ní požaduje zaplacení antidumpingového cla na základě sporného nařízení, které bylo Soudním dvorem prohlášeno za neplatné, je v zásadě oprávněna dovolávat se této neplatnosti před vnitrostátním soudem, aby dosáhla vrácení tohoto cla podle čl. 236 odst. 1 celního kodexu. Je věcí vnitrostátního soudu, aby určil, zda jsou splněny podmínky takového vrácení, včetně podmínky stanovené v odstavci 2 uvedeného článku.

D – *K pojmu „nepředvídatelná okolnost“ nebo „vyšší moc“ ve smyslu článku 236 celního kodexu*

133. Podstatou druhé otázky písm. b) předkládajícího soudu ve věci C-34/14 je, aby Soudní dvůr rozhodl, zda čl. 236 odst. 2 druhý pododstavec celního kodexu musí být vykládán v tom smyslu, že neplatnost sporného nařízení představuje „nepředvídatelnou okolnost“, která zúčastněné osobě zabránila podat svou žádost v požadované lhůtě tří let, což jí umožní tuto lhůtu prodloužit.

99 — V tomto smyslu viz rozsudek Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101, bod 27).

100 — Viz rozsudek Trubowest Handel a Makarov v. Rada a Komise (C-419/08 P, EU:C:2010:147, bod 25 a citovaná judikatura). Viz rovněž rozsudek CIVAD (C-533/10, EU:C:2012:347, bod 20).

134. V tomto ohledu je nutno připomenout, že Soudní dvůr ve svém rozsudku CIVAD [101] rozhodl, že „protiprávnost nařízení nepředstavuje vyšší moc ve smyslu tohoto ustanovení umožňující prodloužit lhůtu tří let, během níž dovozce může požádat o vrácení dovozního cla zaplaceného na základě tohoto nařízení“ [102].

135. Podle mého názoru je tato judikatura použitelná na situaci dotčenou ve věci C-34/14. Připomínám totiž, že „[p]ojem nahodilá událost obsahuje objektivní složku, která spočívá v neobvyklých okolnostech nezávislých na vůli hospodářského subjektu, a subjektivní složku, která spočívá v povinnosti dotyčného subjektu zabezpečit se proti následkům neobvyklé události tím, že učiní vhodná opatření, aniž však podstoupí nepřiměřené oběti“ [103]. Ve skutečnosti se pojem „nepředvídatelná okolnost“ překrývá s pojmem „vyšší moc“ [104].

136. Úvahy rozvinuté Soudním dvorem v rozsudku CIVAD [105] tudíž musí být uplatněny i ve věci C-34/14. Vrácení zaplaceného dovozního cla nebo vývozního cla představuje výjimku z běžného režimu dovozů a vývozů, a v důsledku toho musí být ustanovení je upravující vykládána striktně a pojem „nepředvídatelná okolnost“ ve smyslu čl. 236 odst. 2 druhého pododstavce celního kodexu musí být vykládán striktně [106].

137. Soudní dvůr dále rozhodl, že protiprávnost antidumpingového nařízení, které představuje objektivní složku, nemůže být považována za neobvyklou okolnost [107]. Pokud jde o subjektivní složku, společnost Puma mohla podat žádost o vrácení cla od okamžiku, kdy poprvé zaplatila antidumpingové clo na základě sporného nařízení, zejména za účelem zpochybnění platnosti tohoto nařízení vznesením námitky protiprávnosti před vnitrostátním soudem, který může, či dokonce musí položit Soudnímu dvoru předběžnou otázku [108].

138. V důsledku toho mám za to, že vzhledem k tomu, že společnost Puma měla možnost zpochybnit platnost uvedeného nařízení před uplynutím lhůty tří let stanovené v čl. 236 odst. 2 prvním pododstavci celního kodexu, a to podáním žádosti o vrácení cla zaplaceného na základě sporného nařízení, nemůže být neplatnost uvedeného nařízení, pokud by měla být skutečně určena Soudním dvorem, považována za nepředvídatelnou okolnost, která by bránila podat žádost o vrácení cla v rámci uvedené lhůty [109].

139. Vzhledem k výše uvedenému mám za to, že čl. 236 odst. 2 druhý pododstavec celního kodexu musí být vykládán v tom smyslu, že prohlášení nařízení ukládajícího antidumpingové clo za neplatné nepředstavuje nepředvídatelnou okolnost ve smyslu tohoto ustanovení umožňující prodloužit lhůtu tří let, během níž může dovozce požádat o vrácení dovozního cla zaplaceného na základě tohoto nařízení.

101 — C-533/10, EU:C:2012:347.

102 — Bod 35.

103 — Viz rozsudek Bell & Ross v. OHIM (C-426/10 P, EU:C:2011:612, bod 48).

104 — Viz usnesení Faktor B. i W. Gęsina v. Komise (C-138/14 P, EU:C:2014:2256, bod 20). Soudní dvůr ve své judikatuře nikdy skutečně nerozlišoval mezi oběma pojmy, a dokonce odmítl zkoumat, zda ve skutečnosti takový rozdíl existuje (viz rozsudek Bayer v. Komise, C-195/91 P, EU:C:1994:412, bod 33).

105 — C 533/10, EU:C:2012:347.

106 — Body 24 a 25.

107 — Bod 30.

108 — Body 31 až 33.

109 — Bod 34.

V – **Závěry**

140. Na základě výše uvedených úvah navrhuji Soudnímu dvoru, aby na otázky First-tier Tribunal odpověděl následovně:

„1) Nařízení Rady (ES) č. 1472/2006 ze dne 5. října 2006 o uložení konečného antidumpingového cla z dovozu některé obuvi se svrškem z usně pocházející z Čínské lidové republiky a Vietnamu a o konečném výběru uloženého prozatímního cla a prováděcí nařízení Rady (EU) č. 1294/2009 ze dne 22. prosince 2009 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některé obuvi se svrškem z usně pocházející z Vietnamu a Čínské lidové republiky rozšířeného na dovoz některé obuvi se svrškem z usně zasílané ze zvláštní administrativní oblasti ČLR Macao bez ohledu na to, zda je u něj deklarován původ ze zvláštní administrativní oblasti ČLR Macao, na základě přezkumu před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 nařízení (ES) č. 384/96, jsou neplatná v rozsahu, v němž Evropská komise v rozporu s požadavky stanovenými v čl. 2 odst. 7 písm. b) a čl. 9 odst. 5 nařízení Rady (ES) č. 384/96 ze dne 22. prosince 1995 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství, nezkoumala žádosti výrobců-vývozců z Číny a Vietnamu nezařazených do vzorku o přiznání statusu podniku působícího v tržním hospodářství a o individuální zacházení s nimi.

2) Zrušení nařízení č. 1472/2006 Soudním dvorem ve věcech, v nichž byly vydány rozsudky Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada (C-249/10 P, EU:C:2012:53), jakož i Aokang Shoes v. Rada (C-247/10 P, EU:C:2012:710) v rozsahu, v němž ukládá navrhovatelkám v těchto věcech antidumpingové clo, nemá vliv na platnost ostatních prvků tohoto nařízení, zejména antidumpingového cla použitelného na dovozy některé obuvi se svrškem z usně vyrobené jinými výrobci-vývozci, neboť tyto prvky nebyly předmětem sporu, který měl unijní soud rozhodnout.“

141. Navrhuji Soudnímu dvoru, aby na otázky Finanzgericht München odpověděl následovně:

„1) Nařízení č. 1472/2006 a prováděcí nařízení č. 1294/2009 jsou neplatná v rozsahu, v němž Evropská komise v rozporu s požadavky stanovenými v čl. 2 odst. 7 písm. b) a čl. 9 odst. 5 nařízení Rady č. 384/96 nezkoumala žádosti výrobců-vývozců z Číny a Vietnamu nezařazených do vzorku o přiznání statusu podniku působícího v tržním hospodářství a o individuální zacházení s nimi.

2) Takový dovozce, jako je společnost Puma SE, který k vnitrostátnímu soudu podal žalobu proti rozhodnutím, kterými se po něm požaduje zaplacení antidumpingového cla na základě nařízení č. 1472/2006, které bylo Soudním dvorem prohlášeno za neplatné, je v zásadě oprávněn dovolávat se této neplatnosti před vnitrostátním soudem, aby dosáhl vrácení tohoto cla podle čl. 236 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství. Je věcí vnitrostátního soudu, aby určil, zda jsou splněny podmínky takového vrácení, včetně podmínky stanovené v odstavci 2 uvedeného článku.

3) Článek 236 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 2913/92 musí být vykládán v tom smyslu, že prohlášení nařízení ukládajícího antidumpingové clo za neplatné nepředstavuje nepředvídatelnou okolnost ve smyslu tohoto ustanovení umožňující prodloužit lhůtu tří let, během níž může dovozce požádat o vrácení dovozního cla zaplaceného na základě tohoto nařízení.“